II

(Nelegislativní akty)

ROZHODNUTÍ

ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2018/884

ze dne 16. října 2017

o opatření podpory SA.32874 (2012/C) [ex SA.32874 (2011/NN)], které provedlo Dánsko

(oznámeno pod číslem C(2017) 4461)

(Pouze dánské znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy ([1]),

poté, co byly zúčastněné strany vyzvány, aby předložily připomínky v souladu s výše uvedeným ustanovením, a s ohledem na tyto připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

I. POSTUP

(1) Stálé zastoupení Dánska při Evropské unii oznámilo Komisi e-mailem ze dne 17. března 2011 předem dotčené opatření (snížení daně spojené s ochranou pitné vody a osvobození od uvedené daně).

(2) Dne 27. dubna 2011 si útvary Komise v rámci přezkoumání tohoto předběžného oznámení vyžádaly od dánských orgánů dodatečné informace.

(3) Dánské orgány zaslaly tyto dodatečné informace, které si útvary Komise vyžádaly dne 27. dubna 2011, e-mailem ze dne 16. září 2011.

(4) Po obdržení výše uvedených informací se mezi dánskými orgány a útvary Komise uskutečnily dvě technické schůzky, a to dne 3. října a 10. listopadu 2011. Po schůzce, která se konala dne 10. listopadu 2011, poskytly dánské orgány Komisi další doplňující informace.

(5) V návaznosti na schůzku konanou dne 10. listopadu 2011 stálé zastoupení Dánska při Evropské unii rovněž oznámilo e-mailem ze dne 17. listopadu 2011, že stahuje předběžné oznámení dotčeného opatření.

([1]) S účinností od 1. prosince 2009 se články 87 a 88 Smlouvy o ES stávají články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU"). Oba soubory ustanovení jsou v podstatě totožné. Pro účely tohoto rozhodnutí se případné odkazy na články 107 a 108 SFEU vykládají jako odkazy na články 87 a 88 Smlouvy o ES. SFEU rovněž zavedla některé terminologické změny, jako je nahrazení pojmu „Společenství" pojmem „Unie", „společný trh" pojmem „vnitřní trh" a „Soud prvního stupně" pojmem „Tribunál". V tomto rozhodnutí je používána terminologie SFEU.

(6) Útvary Komise oznámily dánským orgánům faxem ze dne 14. prosince 2011, že založily spis o neoznámené státní podpoře pod číslem SA.32874 (2011/NN) vzhledem k tomu, že tato daň byla uplatněna ještě před podáním předběžného oznámení a bez souhlasu Komise.

(7) Stálé zastoupení Dánska při Evropské unii zaslalo Komisi e-mailem ze dne 27. prosince 2011 dopis dánských orgánů, ve kterém tyto orgány oznamují ukončení dotčeného režimu zdanění ke dni 31. prosince 2011 a jeho nahrazení zvýšením obecné daně za vodu, jejíž mechanismus již Komise zkoumala v rámci spisu o podpoře NN 1/2005 ([2]).

(8) Komise informovala Dánsko dopisem ze dne 22. března 2012 ([3]) o svém rozhodnutí ze dne 21. března 2012 o zahájení řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU (dále jen „formální vyšetřovací řízení“) s ohledem na dotčené opatření. Vyzvala dánské orgány, aby do jednoho měsíce předložily své připomínky.

(9) Rozhodnutí Komise o zahájení řízení (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“) bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([4]). Komise vyzvala zúčastněné strany, aby předložily své připomínky k tomuto opatření.

(10) Komise obdržela připomínky jedné ze zúčastněných stran („Landbrug & Fødevarer“ – dále jen „zúčastněná strana“). Předala je Dánsku a poskytla mu možnost, aby se k nim vyjádřilo.

(11) Stálé zastoupení Dánska při Evropské unii zaslalo Komisi e-mailem ze dne 16. května 2012 dopis dánských orgánů se žádostí o dodatečnou lhůtu na předložení připomínek do 11. června 2012. Toto prodloužení lhůty bylo odsouhlaseno faxem ze dne 24. května 2012.

(12) Stálé zastoupení Dánska při Evropské unii zaslalo e-mailem ze dne 12. června 2012 připomínky dánských orgánů k zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

(13) Stálé zastoupení Dánska při Evropské unii zaslalo e-mailem ze dne 2. července 2012 odpověď dánských orgánů na připomínky zúčastněné strany.

(14) Útvary Komise požádaly dánské orgány dopisem ze dne 10. září 2013 o upřesnění připomínek k zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

(15) Dánské orgány tato požadovaná upřesnění poskytly e-mailem ze dne 7. listopadu 2013. Další doplňující informace poskytly e-mailem ze dne 19. dubna 2016 v reakci na dopis Komise ze dne 10. listopadu 2015.

II. **POPIS**

(16) Dne 27. prosince 2008 přijal dánský parlament předpis stanovující daň za povolení na jímání podzemních vod, jejíž výnos je určen na financování identifikace a plánování správy oblastí se zvláštním významem z hlediska zásobování pitnou vodou. Tento předpis byl proveden v kapitole IVa (článek 24) kodifikovaného zákona č. 935 ze dne 24. září 2009.

(17) Daň vypočítaná podle objemu vody, jejž lze na základě tohoto povolení ročně odebrat, v roce 2009 činila 0,305 DKK (přibližně 0,04 EUR) za m^3, v roce 2010 to bylo 0,315 DKK a v roce 2011 0,310 DKK.

([2]) V rámci tohoto spisu dospěla Komise k závěru, že daný daňový mechanismus neobsahuje žádný prvek státní podpory.
([3]) Dopis SG-Greffe(2012) D/5011.
([4]) Úř. věst. C 114, 19.4.2012, s. 4.

(18) Vlastníci obecných systémů pro dodávku vody ([5]) musí tuto daň, jejíž výběr byl původně plánován do konce roku 2017, hradit v plném rozsahu (článek 24a kodifikovaného zákona). Uživatelé, kteří jsou držiteli povolení na jímání ze svých vlastních studní, platí pouze třetinu této daně vypočtenou podle objemu, který mají povoleno za rok odebrat. Pokud se toto povolení týká množství vyššího než 25 000 m³, platí jeho držitel třetinu daně z množství vody do 25 000 m³ (článek 24b kodifikovaného zákona). Úplné osvobození od daně se přiznává držitelům povolení na jímání vody v množství nepřesahujícím 6 000 m³ ročně (článek 24c kodifikovaného zákona).

(19) Podle dostupných informací bylo v Dánsku vydáno 85 000 soukromých povolení na jímání vody. Převážná většina z nich se týká odvětví zemědělství. Počet povolení na jímání vody v objemu nepřesahujícím 6 000 m³ se odhaduje na 75 000. Dánské orgány nemohou zaručit, že všechny dánské společnosti v odvětví zemědělství jsou držiteli vlastního povolení na jímání a nejsou tedy závislé na zásobování vodou z veřejných zdrojů; tvrdí však, že zemědělské podniky, které jsou případně napojeny na veřejný systém dodávek vody, jsou zpravidla držiteli povolení na jímání vody a veřejný systém využívají pouze pro domácí potřebu.

(20) Číselné údaje poskytnuté dánskými orgány za rok 2009 ukazují, že 12 275 držitelů povolení využívalo snížení daně v průměrné roční výši 1 080 EUR, a jejich povolení se v průměru týkala množství vody ve výši 35 500 m³. Z údajů za období 2009–2011 vyplývá, že v odvětví zemědělství využilo snížení daně přesahujících strop *de minimis* 1 091 podniků. Dánské orgány upřesnily, že 106 držitelů povolení je registrováno jako zpracovatelé potravin.

III. DŮVODY VEDOUCÍ K ZAHÁJENÍ FORMÁLNÍHO VYŠETŘOVACÍHO ŘÍZENÍ

(21) Komise zahájila formální vyšetřovací řízení z těchto důvodů:

— při přezkoumání spisu Komise konstatovala, že dotčené opatření *prima facie* odpovídá definici státní podpory, protože je poskytováno státem (který se poskytnutím snížení daně nebo osvobození od daně vzdává zdrojů), zvýhodňuje určité podniky (v rámci daného spisu převážnou většinou podnikatele v odvětví zemědělství, kteří jsou držiteli soukromých povolení k jímání vody, a mezi nimi více ty, kteří byli od daně osvobozeni, než ty, kteří využívali snížení daně, přičemž ale všichni měli prospěch ze snížení finančního zatížení, které by jinak museli nést), mohlo by ovlivnit obchod a mohlo by narušit hospodářskou soutěž,

— vysvětlení poskytnutá dánskými orgány neumožňovala dospět k závěru, že lze použít nařízení *de minimis* týkající se prvovýroby (nařízení Komise (ES) č. 1535/2007 ([6])) a zpracovávání a uvádění zemědělských produktů na trh (nařízení Komise (ES) č. 1998/2006 ([7])), ani odůvodnit rozdílnost úrovní zdanění logikou daňového systému,

— prvek podpory se nejevil být v souladu s příslušnými ustanoveními pokynů o státní podpoře na ochranu životního prostředí (dále jen „pokyny v oblasti životního prostředí“) ([8])), na které odkazují pokyny Společenství ke státní podpoře v odvětvích zemědělství a lesnictví na období 2007–2013 ([9]), ani s ustanoveními dočasného rámce Unie pro opatření státní podpory zlepšující přístup k financování za současné finanční a hospodářské krize (dále jen „dočasný rámec pro krizovou podporu“) ([10]), na který se odvolávají dánské orgány.

IV. PŘIPOMÍNKY DÁNSKÝCH ORGÁNŮ

(22) Dánské orgány poskytly ve svém dopise zaslaném e-mailem ze dne 12. června 2012 nový podrobný popis dotčeného opatření a kontextu, do něhož opatření spadá, a následně uvedly svou vlastní analýzu tohoto opatření. Tato analýza, která je podrobně rozvedena níže, vychází z předpokladu, že toto opatření nezahrnuje prvek státní podpory ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU, a to nejen proto, že není selektivní, ale také proto, že je odůvodněno povahou dánského daňového systému. Dále uvádí další předpoklad, že i kdyby toto opatření obsahovalo prvek státní podpory, byla by tato podpora slučitelná s vnitřním trhem. Na závěr pak uvádí argument, že i kdyby Komise dospěla k závěru, že dotčené opatření zahrnuje státní podpory neslučitelné s vnitřním trhem, existuje řada faktorů svědčících ve prospěch toho, že by nemělo dojít k navracení těchto podpor.

([5]) Výraz „obecný systém dodávky vody“ označuje veřejná nebo soukromá zařízení, která zásobují pitnou vodou nejméně 10 domácností.

([6]) Nařízení Komise (ES) č. 1535/2007 ze dne 20. prosince 2007 o použití článků 87 a 88 Smlouvy ES na podporu *de minimis* v produkčním odvětví zemědělských produktů (Úř. věst. L 337, 21.12.2007, s. 35).

([7]) Nařízení Komise (ES) č. 1998/2006 ze dne 15. prosince 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na podporu *de minimis* (Úř. věst. L 379, 28.12.2006, s. 5).

([8]) Úř. věst. C 82, 1.4.2008, s. 1.

([9]) Úř. věst. C 319, 27.12.2006, s. 1.

([10]) Úř. věst. C 16, 22.1.2009, s. 1. Tento rámec byl v roce 2009 rozšířen o zemědělskou prvovýrobu (Úř. věst. C 261, 31.10.2009, s. 2), a poté prodloužen do konce roku 2011 ve všech odvětvích, v nichž se používá (Úř. věst. C 6, 11.1.2011, s. 5).

Neexistence státní podpory

(23) Dánské orgány nesouhlasí s názorem Komise, že dotčené opatření obsahuje prvek podpory, který splňuje všechny podmínky čl. 107 odst. 1 SFEU. Zejména se domnívají, že daň vybíraná podle článku 24b kodifikovaného zákona (viz 18. bod odůvodnění) nezvýhodňuje určité podniky nebo určitá odvětví výroby. Pokud jde o osvobození od daně uvedené v článku 24c kodifikovaného zákona, uvádějí, že i v případě, že z něho plyne selektivní zvýhodnění, je toto zvýhodnění natolik omezené, že nemůže narušit hospodářskou soutěž ani ovlivnit obchod mezi členskými státy.

(24) Na podporu svého prvního argumentu, totiž že uvedená daň nezvýhodňuje určité podniky nebo odvětví výroby, odkazují dánské orgány na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, která především nejprve vysvětluje, že je třeba přezkoumat, zda státní opatření přijaté *„v rámci daného právního režimu […] určité podniky zvýhodňuje vůči jiným podnikům, které se nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci*“ ([11]), ale rovněž to, že daně nebo poplatky, které zavádějí rozlišování mezi podniky a které jsou tedy *prima facie* selektivní, nespadají do definice státní podpory, pokud toto rozlišení vyplývá z povahy a vnitřního uspořádání dotčeného daňového systému ([12]). Podle nich je rovněž na základě judikatury Soudního dvora třeba nejprve zjistit, který obvyklý nebo referenční systém má být použit při zkoumání selektivity určitého opatření, a následně ověřit, zda jsou některé podniky, na které se tento referenční systém vztahuje, zvýhodněny oproti ostatním podnikům účastnícím se stejného systému.

(25) Na základě těchto odkazů na judikaturu dánské orgány uvádějí, že Komise v 15. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení konstatovala pouze to, že dotčené opatření zvýhodňuje určité podniky (podnikatele v odvětví zemědělství, kteří jsou držiteli soukromých povolení k jímání vody, a mezi nimi více ty, kteří jsou od daně osvobozeni, než ty, kteří využívají snížení daně, přičemž ale všichni mají prospěch ze snížení finančního zatížení, které by jinak museli nést), aniž by uvedla podrobnější zdůvodnění, a podle všeho tedy má za to, že daň, která byla zavedena článkem 24a kodifikovaného zákona, jinými slovy daň, kterou musí hradit vlastníci veřejných systémů dodávky vody, musí sloužit jako referenční rámec pro všechny ostatní vlastníky zařízení na jímání vody a že posledně jmenovaní vlastníci se nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci jako vlastníci jmenovaní prvně a jako podniky odebírající vodu z obecných systémů dodávky vody, a proto snížení daně a osvobození od daně podle článků 24b a 24c přinášejí selektivní výhodu.

(26) Dánské orgány s uvedeným postojem Komise nesouhlasí. Podle jejich názoru nemůže být daň stanovená v článku 24a kodifikovaného zákona považována za použitelný referenční rámec z toho prostého důvodu, že je vyšší než daň stanovená v článcích 24b a 24c. Kromě toho je počet vlastníků obecných zařízení podléhajících dani podle článku 24a kodifikovaného zákona podstatně nižší než počet vlastníků zařízení podléhajících dani podle článku 24b. Podle jejich názoru vedlo zavedení režimu zdanění v roce 2009 ke vzniku dvou referenčních systémů: jednoho systému *sui generis* pro vlastníky obecných zařízení pro dodávku vody (a nepřímo i pro podniky, které mají právo využívat jimi dodávanou vodu), a druhého, který se vztahuje na všechny ostatní vlastníky zařízení na jímání podzemních vod.

(27) Podle dánských orgánů z koexistence dvou referenčních systémů vyplývá, že subjekty, které platí daň stanovenou v článku 24a kodifikovaného zákona, se nenacházejí ve srovnatelné právní situaci jako podniky, které platí daň stanovenou v článku 24b nebo které jsou od daně osvobozeny podle článku 24c tohoto zákona, a to z těchto důvodů:

— vlastníci obecných zařízení pro dodávku vody jsou na rozdíl od ostatních subjektů povinni dodávat pitnou vodu a mohou začlenit výši daně do ceny účtované spotřebitelům,

— spotřebitelé a podniky nacházející se v oblasti zásobované obecným zařízením pro dodávku vody nemohou změnit dodavatele,

— vlastníci obecných zařízení pro dodávku vody nejsou podniky, neboť Soudní dvůr definuje podnik jako jakýkoli subjekt bez ohledu na jeho formu nebo právní status, který vykonává hospodářskou činnost (ta je definována jako nabízení zboží a služeb na trhu); vzhledem k tomu, že dodavatelé vody nemohou rozšířit okruh svých zákazníků z toho důvodu, že odběratelé nemohou měnit dodavatele, neexistuje zde tedy trh vystavený hospodářské soutěži,

([11]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates, C-487/06 P, ECLI:EU:C:2008:757, bod 82.
([12]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. listopadu 2001, Adria Wien Pipeline GmbH a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH proti Finanzlandesdirektion für Kärnten., C-143/99, ECLI:EU:C:2001:598, bod 42, a rozsudek Soudního dvora ze dne 8. září 2011, Komise/Nizozemsko, C-279/08, ECLI:EU:C:2011:551, bod 62.

— v této souvislosti nelze mít za to, že subjekty, na které se vztahovala daň stanovená v článcích 24b a 24c kodifikovaného zákona, byly zvýhodněny oproti subjektům, které hradily daň stanovenou v článku 24a kodifikovaného zákona vzhledem k tomu, že posledně jmenované subjekty nejsou podniky,

— podniky, které využívají služeb obecného zařízení pro dodávku vody, hradí daň nepřímo (viz první odrážka) a jejich zdanění se odvíjí od jejich skutečné spotřeby vody, na rozdíl od podniků, které jímají svou vlastní vodu a jejichž zdanění je závislé na povoleném objemu jímání vody, přičemž se nezohledňuje jejich skutečná spotřeba,

— soukromí vlastníci zařízení na jímání vody musí pravidelně žádat o právo jímat vodu vzhledem k tomu, že tato povolení se vydávají na deset až patnáct let (v případě zavlažování na patnáct let), což s sebou nese riziko nadměrného zdanění, protože daň se uplatňuje na objem vody, kterou je možno jímat, a nikoliv na objem vody skutečně spotřebované,

— vzhledem k existenci rozdílného základu daně u obecných zařízení pro dodávku vody a u soukromých zařízení pro jímání vody je možné, že nižší daň hrazená podniky vlastnícími soukromá zařízení nepřinese žádné hospodářské zvýhodnění, například v případě, že v průběhu daného roku dojde ke srážkám, které sníží potřebu zavlažování, a tím klesne i spotřeba vody na menší množství než to, které je povoleno jímat a které podléhá dani; podle údajů z databáze Jupiter, spravované Národním úřadem pro geologický průzkum Dánska a Grónska, spotřebovaly zemědělské podniky v letech 2009–2011 jen asi 34 % množství, na které se vztahovala povolení na jímání (tyto údaje však zahrnují určitou míru nejistoty vzhledem k tomu, že prvovýrobci nejsou povinni měřit přesné množství jímané vody); u podniků zabývajících se zpracováním potravin činil tento podíl 48 %,

— podniky, které se nacházejí v oblasti obsluhované obecným zařízením na dodávku vody, mají možnost se k tomuto zařízení připojit, zatímco podniky, které se nacházejí mimo tuto oblast, jsou oprávněny instalovat svůj vlastní systém jímání vody, ale náklady na instalaci a údržbu tohoto soukromého systému, jakož i na případné čištění vody, nese daný podnik stejně jako náklady na kontroly kvality vody, které by mohly případně vyžadovat obce.

(28) Dánské orgány rovněž zdůrazňují, že subjekty, které platí daň stanovenou v článku 24a kodifikovaného zákona, se nenacházejí ve srovnatelné skutkové situaci jako podniky, které platí daň stanovenou v článku 24b nebo které jsou od daně osvobozeny podle článku 24c uvedeného zákona, a to z těchto důvodů:

— zemědělské podniky, které samy jímají vodu, nejsou přímými konkurenty společností napojených na obecné zařízení na dodávky vody; z jejich zeměpisné polohy vyplývá, že téměř všechny mají svůj vlastní systém zásobování vodou, a i pokud by existovaly zemědělské podniky napojené na obecný systém dodávky vody, musely by v případě, že by spotřebovávaly velká množství vody, vlastnit dodatečné povolení k jímání vody, které stanoví, že pitná voda z obecného zařízení na dodávky vody je určena pouze ke spotřebě v domácnosti,

— řada podniků a zemědělských podniků jsou držiteli povolení k jímání povrchových vod, a proto nepodléhají dani týkající se jímání vod podzemních ([13]); uplatňování nižší daně na zemědělské podniky, které jímají podzemní vody, vedlo ke smazání rozdílného zacházení mezi podniky, které jímají podzemní vody, a podniky, které jímají vody povrchové, na které se daň nevztahuje,

— kvalita vody není stejná pro podniky napojené na obecné zařízení pro dodávky vody a pro podniky, které jsou držiteli povolení na jímání vody; voda dodávaná obecnými zařízeními musí být pitná, zatímco soukromě jímaná voda často překračuje maximální přípustné úrovně pesticidů, dusičnanů a bakterií a držitelé povolení na jímání musí investovat 10 000 až 50 000 DKK za účelem dosažení souladu s požadavky právních předpisů týkajících se pitné vody.

(29) Dánské orgány zdůrazňují, že dánský systém zdanění rozlišuje nikoliv mezi podniky z různých odvětví, které se nacházejí ve stejné situaci, nýbrž mezi podniky, které vlastní zařízení na jímání vody a těmi, které ho nevlastní. Na druhou stranu nerozlišuje mezi potenciálně zaměnitelnými procesy nebo produkty uváděnými na konkurenční trh, protože jímaná voda není na tomto trhu následně spotřebována. Podobně skutečnost, že prvovýrobci nemohou vzhledem ke své zeměpisné poloze svobodně volit mezi jímáním vody a zásobováním z obecného zařízení pro dodávku vody, znamená, že neexistuje potenciální vztah konkurence ani žádná jiná forma zaměnitelnosti mezi podzemními vodami jímanými za účelem zavlažování a pitnou vodou, jíž jsou zásobovány podniky a občané prostřednictvím obecných zařízení pro dodávku vody.

([13]) Celkové množství povrchových vod, které lze odebrat, činí přibližně 188 milionů m^3 za rok, z toho 13 milionů m^3 odebírají prvovýrobci (přibližně 500 zemědělských podniků), kteří je používají hlavně k zavlažování. Největší povolení k zavlažování vydané v období 2009–2011 činilo 270 000 m^3 za rok, v případě živočišné výroby pak 511 000 m^3 za rok.

(30) Podle dánských orgánů vedou všechny tyto skutečnosti k závěru, že daň uplatňovaná na vlastníky obecných zařízení pro dodávku vody neposkytuje selektivní výhodu podnikům, které jsou oprávněny jímat vodu, neboť s ohledem na cíl, který sleduje daný systém zdanění (ochrana pitné vody) se žádný jiný podnik ani odvětví výroby nenachází ve srovnatelné skutkové a právní situaci a nebyl diskriminován.

(31) Pokud jde o vztah mezi podniky, které platí daň stanovenou v článku 24b kodifikovaného zákona, a podniky osvobozenými od daně podle článku 24c téhož zákona, dánské orgány uznávají, že podniky, které vykonávají hospodářskou činnost a které byly osvobozeny od daně, získaly konkurenční výhodu ve srovnání se svými konkurenty, kteří museli uhradit daň podle článku 24b. Přesto se však domnívají, že selektivita tohoto osvobození od daně platí pouze ve vztahu k těmto konkurentům a nikoli ve vztahu k podnikům, které jsou zdaněny přímo podle článku 24a kodifikovaného zákona nebo nepřímo prostřednictvím vyúčtování za vodu odebranou z obecného zařízení pro dodávky vody, vzhledem k tomu, že se nenacházejí ve srovnatelné situaci.

Odůvodnění na základě povahy nebo vnitřního uspořádání daňového systému

(32) Podle dánských orgánů se Komise sice i nadále domnívá, že dánská daň v podobě, v jaké byla uplatněna, zvýhodňuje určité podniky i přes zmiňované rozdíly v jejich skutkové a právní situaci, avšak výjimky, které umožňuje daňový režim, jsou odůvodněny povahou a řízením dánského daňového systému, a předmětný daňový režim tedy nezahrnuje prvek státní podpory; opětovně však uznávají, že skutečně existuje rozdílné zacházení mezi podniky, které hradí daň stanovenou v článku 24b kodifikovaného zákona, a podniky osvobozenými od daně podle článku 24c. Komise sice tvrdí, že ustanovení článku 24a kodifikovaného zákona představují obvyklý daňový režim a že opatření stanovená v článcích 24b a 24c téhož zákona představují selektivní výjimky, tyto výjimky jsou však odůvodněny povahou nebo vnitřním uspořádáním dánského daňového systému.

(33) Dánské orgány v této souvislosti tvrdí, že nižší daň hrazená jinými hospodářskými subjekty než vlastníky obecných zařízení pro dodávku vody je odůvodněna mimo jiné skutečností, že zemědělci a jiní soukromí vlastníci zařízení pro dodávku vody musí sami financovat své náklady na jímání vody a nemají právo se napojit na obecné zařízení, pokud se nacházejí mimo oblast obsluhovanou těmito zařízeními. K tomuto argumentu se připojuje i argument další, podle něhož tato daň slouží k financování ochrany a zachování zdrojů pitné vody a nikoli k tomu, aby umožnila zemědělcům zavlažovat plodiny pitnou vodou. Podle dánských orgánů tyto argumenty dostatečně odůvodňují rozlišování v rámci daňového režimu a vycházejí z řady skutkových a právních rozdílů v souladu s cílem tohoto režimu.

(34) Co se týče snížení daně a zastropování na 25 000 m^3, stanovených v článku 24b kodifikovaného zákona, předložily dánské orgány několik argumentů:

— toto opatření se týkalo všech podniků bez ohledu na jejich velikost, umístění a předmětné odvětví,

— snížení daně bylo stanoveno na dvě třetiny její výše na základě odhadů v okamžiku zavedení daně, které poukazovaly na to, že skutečně využita byla jen třetina množství uvedeného v povoleních na jímání; tyto odhady byly potvrzeny údaji shromážděnými poté, co tato daň vstoupila v platnost, z nichž vyplývalo, že v období 2009–2011 zemědělské podniky z odvětví prvovýroby využívaly množství vody uvedená ve svých povoleních na jímání jen ze 34 % (u zemědělských zpracovatelských a marketingových podniků dosáhla míra využití těchto povolení během uvedeného období 48 %, ale vzhledem k tomu, že zemědělské podniky působící v odvětví prvovýroby představují více než 90 % vydaných povolení, bylo rozhodnuto zachovat míru využití ve výši 34 % pro všechny příjemce, aby byl systém administrativně zvládnutelný),

— bez zastropování by výnos z daně stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona činil 60 milionů DKK, tedy více než dvojnásobek předpokládané výše podílu této daně na financování předpokládaných činností v oblasti plánování, a daňové zatížení by bylo mezi zemědělce rozděleno méně rovnoměrně (při zastropování by se částka k úhradě pohybovala v rozmezí od 80 do 335 EUR, bez zastropování by se pohybovala od 40 do 35 000 EUR); pokud by navíc zemědělské podniky musely uhradit daň v plné výši a nikoli jen jednu třetinu, získaná částka by jen v odvětví prvovýroby činila 138 milionů DKK,

— zastropování umožňuje zachovat určitou úroveň rovnosti mezi podniky využívajícími povrchové vody (nezdaněné) a podniky využívajícími vody podzemní,

— vzhledem k tomu, že daň se počítá na základě množství, které lze jímat, a nikoli na základě skutečné spotřeby, neexistence zastropování by pro některé podniky znamenala nutnost hradit neúměrně vysoké částky,

— strop umožňuje stanovit pevnou částku k úhradě pro podniky s povoleními na více než 25 000 m^3, které představují 61 % zemědělských podniků, a k faktickému zvýhodnění dochází na úrovni 39 % podniků, které jsou držiteli povolení na jímání menšího objemu než 25 000 m^3 a které uhradily pouze část této paušální daně, přičemž toto zvýhodnění by představovalo maximálně přibližně 250 EUR ročně, tj. částku výrazně nižší než strop *de minimis*,

— zastropování umožňuje zmírnit vlivy přírodních podmínek (např. klimatické faktory ovlivňující potřebu zavlažování, které se region od regionu liší) u podniků vyrábějících stejné produkty,

— v daném případě představuje voda výrobní činitel a nikoli produkt jako takový; Komise však v rámci spisu N 472/2002 ([14]) týkajícího se trvalého zastropování daně z nemovitosti formou „promile“ dospěla k závěru, že stanovený strop je odůvodněn logikou daňového systému, a to zejména z důvodu ústřední role půdy jako činitele zemědělské výroby,

— daný strop není selektivní ani z materiálního, ani z regionálního hlediska, protože se vztahoval na podniky ze všech odvětví bez ohledu na jejich velikost nebo spotřebu vody, neobsahoval žádná kritéria (včetně zeměpisných), která by vylučovala kterýkoli podnik, a orgány nedisponovaly žádnými diskrečními pravomocemi, které by jim umožňovaly odchýlit se od pravidel pro výpočet daně (v tomto ohledu odkazují na rozhodnutí Komise ve věcech N 159/2009 a N 480/2007),

— pokud by Komise i přesto měla za to, že tento strop je selektivní, je tato skutečnost zdůvodněna logikou dánského daňového systému vzhledem k tomu, že přibližně 61 % držitelů soukromých povolení na jímání vody hradí maximální daň stanovenou v článku 24b kodifikovaného zákona, a že platbu této maximální částky je proto nutno považovat za normu; cílem této daně bylo zvýšit příjmy na financování opatření prováděných obcemi na ochranu vod a strop byl zaveden s cílem zabránit nepřiměřenému finančnímu zatížení daného odvětví a zároveň zajistit spravedlivé rozložení tohoto zatížení mezi provozovatele, kteří vyrábějí stejné produkty, ale jejich potřeba vody je ovlivněna přírodními podmínkami (charakter půdy, úroveň srážek),

— existenci tohoto stropu lze odůvodnit ve světle ustanovení sdělení Komise o použití předpisů o státní podpoře v případě opatření týkajících se přímého zdanění podnikatelské činnosti ([15]), neboť tento strop je součástí povahy přerozdělování daní (bod 24 uvedeného sdělení Komise), neponechává žádný prostor pro volné uvážení a je spojen s faktorem, který má zvláštní význam ve výrobním procesu (bod 27 daného sdělení Komise), přičemž všechny tyto parametry umožňují dospět k závěru, že jsou odůvodněny povahou a vnitřním uspořádáním daňového systému; v tomto ohledu se dánské orgány znovu odvolávají na rozhodnutí Komise ve věci N 472/2002, aby zdůraznily význam vody jako výrobního činitele.

(35) Pokud jde o osvobození od daně stanovené v článku 24c kodifikovaného zákona a diskriminaci mezi podniky ve stejném odvětví, která byla uvedena ve formálním rozhodnutí o zahájení řízení, dánské orgány tvrdí, že vzhledem k vnitřnímu uspořádání daňového systému je logické, že je od daně osvobozena rozsáhlá kategorie povolení na jímání vody malého rozsahu z důvodu nízké výše výnosu, který by bylo možno z této daně získat, a malého vlivu tohoto jímání na vodní zdroje. Uvádějí, že vzhledem k tomu, že tato daň se počítá na základě množství vody, kterou lze teoreticky jímat na základě povolení, by podniky měly povinnost zaplatit v roce 2009 přibližně jen 81 EUR, v roce 2010 pak 84 EUR a v roce 2011 83 EUR. Navíc vzhledem k tomu, že převážná většina udělených povolení na jímání se týkala v průměru pouze 1 000 m^3 ročně, činila výše osvobození od daně za celé toto období jen 40 EUR. Povolení malého rozsahu (na množství nepřesahující 6 000 m^3) se navíc od ostatních povolení odlišují tím, že nepodléhají ohlašovací povinnosti, což znamená, že neexistuje žádný registr povolení, který by mohly dánské daňové orgány využívat.

(36) Dánské orgány uzavírají svou analýzu selektivity prohlášením, že za selektivní by bylo možno považovat pouze osvobození od daně uvedené v článku 24c kodifikovaného zákona, neboť zvýhodňuje některé podniky, ale že je v každém případě odůvodněno povahou a vnitřním uspořádáním dánského daňového systému. Dodávají, že pokud by Komise i nadále zastávala názor, že daňový režim stanovený v článku 24a kodifikovaného zákona představuje systém, který má být použit jako referenční, v žádném případě nedochází k diskriminaci v rámci tohoto systému vzhledem k uvedeným rozdílům skutkových a právních souvislostí.

([14]) Rozhodnutí C(2003)777 fin COR v konečném znění (viz dokument C (2003)1224 fin).
([15]) Úř. věst. C 384, 10.12.1998, s. 3.

Narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu

(37) Dánské orgány ve svých dopisech zaslaných e-maily ze dne 12. června 2012 a 7. listopadu 2013 přistupují k těmto otázkám ze dvou hledisek: nejprve porovnávají režim zdanění uvedený v článku 24a kodifikovaného zákona na straně jedné s režimy, které stanoví články 24b a 24c, na straně druhé; následně pak porovnávají režim zdanění stanovený v článku 24b na straně jedné a režim zavedený článkem 24c na straně druhé.

(38) Pokud jde o první z těchto porovnání, dánské orgány zdůrazňují, že pokud některé vnitrostátní opatření nesplňuje kritérium selektivity, nesmí ani narušovat hospodářskou soutěž nebo ovlivňovat obchod mezi členskými státy. Vzhledem k tomu, že podle svého názoru prokázaly, že snížení daně nebo osvobození od daně nepředstavuje žádné zvýhodnění subjektů, které je využívají, oproti jiným podnikům, které se nacházejí ve stejné právní nebo skutkové situaci, nemůže se jednat o narušení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

(39) Pokud jde o druhé z těchto porovnání, dánské orgány uznávají, že podniky, které byly od daně osvobozeny, získaly výhodu oproti jiným podnikům, ale zdůrazňují, že hodnota tohoto osvobození je tak nízká, že neměla žádný vliv na podmínky hospodářské soutěže na vnitřním trhu, přičemž důkazem je, že žádný podnik nepodal stížnost. Dále jsou toho názoru, že je na Komisi, aby prokázala, že opatření podpory může narušit hospodářskou soutěž. V tomto ohledu odkazují na rozsudek Soudního dvora ze dne 24. října 1996 ve věci C-329/93, Spolková republika Německo a Hanseatische Industrie-Beteiligungen GmbH a Bremer Vulkan Verbund AG proti Komisi Evropských společenství ([16]), a zejména na bod 52 tohoto rozsudku, v němž se uvádí následující: „… pokud může v některých případech ze samotných okolností, za kterých byla podpora poskytnuta, vyplynout, že může ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit hospodářskou soutěž nebo hrozit jejím narušením, je na Komisi, aby tyto okolnosti přinejmenším uvedla v odůvodnění svého rozhodnutí …“ Podle jejich názoru se Komise omezila pouze na to, že ve svém rozhodnutí o zahájení řízení zmínila objem obchodu se zemědělskými produkty v Dánsku, a tudíž dostatečně neodůvodnila, proč se domnívá, že dánský režim zdanění může ohrozit hospodářskou soutěž a obchod na vnitřním trhu. Pro ilustraci nízké výše osvobození od daně uvádějí, že podnik osvobozený od daně ve vztahu k maximálnímu objemu vody (6 000 m³) získal v roce 2009 podporu ve výši 610 DKK (přibližně 81 EUR), v roce 2010 ve výši 630 DKK (přibližně 84 EUR) a v roce 2011 ve výši 620 DKK (přibližně 83 EUR) v porovnání s podniky, kterým bylo poskytnuto snížení daně podle článku 24b kodifikovaného zákona. Velká většina zemědělských podniků osvobozených od daně jsou navíc držiteli povolení na jímání vody pouze v množství 1 000 m³, což výši osvobození od daně poměrným způsobem snižuje. Vzhledem k tomu, že daň z jímání vody byla k 1. lednu 2012 zrušena, mohly zemědělské podniky osvobozené od daně získat podporu v maximální výši 250 EUR v porovnání s podniky, které využívaly pouze snížení daně. Všechny uvedené částky spadají do mezí stanovených nařízeními *de minimis* týkajících se jak zemědělské prvovýroby, tak zpracování potravin, a nemohou proto narušit hospodářskou soutěž.

Slučitelnost

a) *Odvětví prvovýroby*

(40) Dánské orgány ve své analýze dále uvádějí, že jakákoli případná podpora spojená s režimy zdanění uvedenými v článcích 24b a 24c kodifikovaného zákona by byla v každém případě slučitelná s vnitřním trhem.

(41) Pokud jde o snížení daně stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona, dánské orgány se domnívají, že byla dodržena ustanovení bodů 151 až 159 pokynů v oblasti životního prostředí v tom smyslu, že vybíraná daň je daní ekologickou, jejíž snížení je nezbytné a přiměřené bez ohledu na daný případ (tj. analýza, ve které by použitým referenčním scénářem byla daň stanovená článkem 24a konsolidovaného zákona, nebo analýza, ve které by použitým referenčním scénářem byla tatáž daň stanovená v článku 24c kodifikovaného zákona, ale kde by se mělo za to, že strop ve výši 25 000 m³ může zvýhodnit držitele povolení na jímání vody v objemu více než 25 000 m³).

Ekologická daň (bod 151 pokynů v oblasti životního prostředí)

(42) Dánské orgány zdůrazňují ekologickou povahu této daně tím, že odkazují na obecný cíl režimu zdanění, tj. na ochranu zdrojů pitné vody, a zdůrazňují, že opatření Dánska v této oblasti přesahují rámec povinností vyplývajících z evropské rámcové směrnice o vodě a není vyloučeno, že je nemají zavedeny všechny členské státy.

([16]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. října 1996, Spolková republika Německo a Hanseatische Industrie-Beteiligungen GmbH a Bremer Vulkan Verbund AG proti Komisi Evropských společenství, C-329/93, C-62/95 a C-63/95, ECLI:EU:C:1996:394

Dodávají, že tento systém byl navržen tak, aby největší přispěvatelé (vlastníci veřejných systémů dodávky vody) mohli daň přenést na spotřebitele v závislosti na jejich spotřebě, a tak je motivovat k jejímu snížení. Podle nich skutečnost, že bylo stanoveno snížení daně a osvobození od daně pro subjekty, které samy jímají vodu, umožnilo větší zdanění skupiny subjektů, které nejvíce využívají pitnou vodu.

Nezbytnost podpory (bod 158 pokynů v oblasti životního prostředí)

(43) Pokud jde o kritérium definované v bodě 158 písm. a) pokynů v oblasti životního prostředí (kritérium, podle kterého musí být výběr příjemce podpory založen na objektivních a transparentních kritériích a podpora musí být v zásadě udělována stejným způsobem všem soutěžitelům ze stejného odvětví/relevantního trhu, pokud jsou v podobné konkrétní situaci), dánské orgány zpochybňují argument Komise, podle něhož provedly srovnání mezi nezemědělskými hospodářskými subjekty, které jsou držiteli povolení na jímání vody, a hospodářskými subjekty v odvětví zemědělství. Podle nich uvedený režim zdanění nerozlišuje mezi podniky nacházejícími se v určitých odvětvích a mimo ně, ale naopak dani stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona podléhá každý vlastník jiného než obecného systému dodávek vody, který je oprávněn jímat více než 6 000 m³ podzemních vod za rok bez ohledu na odvětví své činnosti. V případě, že by byl strop ve výši 25 000 m³ považován za zvýhodnění držitelů povolení na jímání vody v objemu více než 25 000 m³, byly by splněny požadavky na objektivitu a transparentnost při výběru příjemců, jelikož snížení daně by se uplatňovala stejným způsobem na všechny podniky v tomtéž odvětví nacházející se ve stejné skutkové situaci (jsou držiteli povolení na jímání vody v objemu větším než 25 000 m³).

(44) Dánské orgány si rovněž kladou otázku, proč se Komise s odvoláním na objektivní a transparentní kritéria, jimiž se musí řídit výběr příjemců, zajímá o podniky z jiných členských států, které nejsou příjemci stejné výhody jako dánské podniky, které platí sníženou daň nebo jsou od daně osvobozeny, vzhledem k tomu, že na tyto zahraniční podniky se nevztahuje dánský systém zdanění. V tomto ohledu odkazují na rozhodnutí Komise C30/2009 ([17]), v němž Komise dospěla k závěru, že výše uvedená výběrová kritéria jsou objektivní a jasná.

(45) Pokud jde o kritérium definované v bodě 158 písm. b) pokynů v oblasti životního prostředí (kritérium, podle něhož ekologická daň bez snížení musí vést ke značnému nárůstu výrobních nákladů pro každé odvětví či kategorii jednotlivých příjemců), dánské orgány vysvětlují, že podle odhadu dánských daňových orgánů uhradily podniky z odvětví prvovýroby v průběhu období 2009–2010 celkem 26 milionů DKK ročně z titulu daně stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona, a pokud by se na ně vztahovala stejná daň jako na vlastníky veřejných systémů dodávky vody, musely by hradit cca 138 milionů DKK ročně, což by pro dané odvětví představovalo dodatečné náklady ve výši 430 %. Pokud jde o výrobní náklady jako takové, uvádějí dánské orgány číselný příklad poukazující na to, že dodatečné náklady na hektar lze odhadnout na 347 DKK, což představuje nárůst výrobních nákladů o 4,3 až 7,7 % v závislosti na pěstované plodině (tento výpočet předpokládá zemědělský podnik obhospodařující 100 hektarů s povolením na jímání vody v objemu 1 200 m³ na hektar, který platí daň ve výši 0,31 DKK na hektar, což by v případě, že by podnik platil daň v plné výši, znamenalo celkové náklady ve výši 37 200 DKK – 100 × 1 200 × 0,31 – tj. dodatečné náklady ve výši 34 700 DKK neboli 347 DKK na hektar, přičemž podle článku 24b kodifikovaného zákona se zastropováním na 25 000 m³ by měl daný zemědělský podnik povinnost hradit daň ve výši 2 500 DKK). Podle nich je zvýšení výrobních nákladů, které by mohlo dosáhnout až 8 %, značné (v tomto ohledu odkazují na rozhodnutí Komise ve věci státní podpory N 327/2008 ([18]), v němž bylo zvýšení výrobních nákladů ve výši 3 % považováno za značné) a umožňuje mít za to, že kritérium uvedené v bodě 158 písm. b) pokynů v oblasti životního prostředí bylo splněno. Domnívají se také, že stejná logika platí i pro uplatnění stropu ve výši 25 000 m³. Bez tohoto stropu by dodatečná daňová povinnost znamenala zvýšení výrobních nákladů z 1,25 na 2,20 %. Toto zvýšení je sice nižší než zvýšení uvedené v rozhodnutí N 327/2008, ale je nutno je posuzovat v souvislosti s nemožností přenést ho na spotřebitele (viz následující bod odůvodnění).

(46) A konečně co se týče kritéria stanoveného v bodě 158 písm. c) pokynů v oblasti životního prostředí (kritérium, podle kterého značný nárůst výrobních nákladů nelze přenést na spotřebitele, aniž by to vedlo k významnému snížení prodeje), dánské orgány se domnívají, že prvovýrobci nemohou bez ohledu na předpokládaný referenční scénář (viz 41. bod odůvodnění) přenést zvýšení výrobních nákladů na spotřebitele, avšak musí tuto ztrátu nést sami; voda používaná výrobci pro plodiny pěstované na půdách vyžadujících zavlažování se totiž týká plodin pěstovaných ve velkém rozsahu, které nejsou kvalitnější než plodiny, jež zavlažovány nejsou z toho důvodu, že

([17]) Úř. věst. C 105, 24.4.2010, s. 3.
([18]) Dokument C (2009) 8093 final.

jsou pěstovány na půdách nevyžadujících zavlažování, a předmětné produkty jsou rovněž ve velkém množství dováženy, takže jejich ceny jsou určovány mezinárodními trhy; podíl dánských zemědělských podniků na těchto trzích je vzhledem k jejich malému rozsahu jen velmi nízký, a jejich dodatečné náklady je proto prakticky nemohou ovlivnit. Podle názoru dánských orgánů by zaplacení daně v plné výši přimělo zemědělské podniky ke snížení objemu jímané vody, což by mělo za následek ztráty při sklizni a ztrátu příjmů a společně s důsledky hospodářské krize, které pro zemědělské podniky znamenaly ještě větší zvýšení výrobních nákladů, by to způsobilo narušení hospodářské soutěže mezi zemědělskými podniky s velkou potřebou zavlažování a podniky, které mají tuto potřebu menší nebo žádnou.

Přiměřenost podpory (bod 159 pokynů v oblasti životního prostředí)

(47) Dánské orgány zdůrazňují, že podle bodu 159 pokynů v oblasti životního prostředí musí být pro dodržení kritéria přiměřenosti splněna jedna ze tří podmínek uvedených v tomto bodě, a dodávají, že se zaměří na podmínku uvedenou v bodě 159 písm. b) vzhledem k tomu, že splnění podmínek uvedených v písmenech a) nebo c) není možné ověřit dodatečně. Podle podmínky stanovené v bodě 159 písm. b) jsou příjemci podpory povinni platit alespoň 20 % vnitrostátní daně, pokud s ohledem na omezené narušení hospodářské soutěže není oprávněna nižší úroveň.

(48) Dánské orgány uvádějí, že s přihlédnutím k tomu, že daň stanovená v článku 24b kodifikovaného zákona představuje jednu třetinu daně stanovené v článku 24a, jakož i ke stropu 25 000 m³, podle něhož jsou podniky osvobozeny od daně z množství přesahujících tento strop, uhradily podniky, které jsou držiteli povolení na jímání vody v objemu nejméně 41 666 m³, minimálně 20 % daně stanovené v článku 24a kodifikovaného zákona. Uvádějí však, že dodavatelé vody nejsou podniky ve smyslu pravidel státní podpory, a že mezi zemědělskými podniky a zpracovateli potravin na straně jedné a vlastníky veřejných systémů dodávky vody na straně druhé nemůže existovat hospodářská soutěž. Srovnání by mělo být prováděno mezi podniky, které jsou držiteli povolení na jímání vody, a podniky, které držiteli tohoto povolení nejsou a musí tak vodu odebírat z obecného systému. První z nich totiž platí daň podle objemu, který jsou oprávněny jímat, kdežto druhé podle své skutečné spotřeby, což ztěžuje ověření úhrady 20 % daně. Avšak z porovnání skutečné míry, do níž využívají povolení zemědělské podniky (34 %) a podniky zpracovatelské (48 %) s průměrným rozsahem těchto povolení (37 000 m³ v prvním a 243 000 m³ ve druhém případě) a s mírou, do níž jsou využívány možnosti jímání vody u obecných systémů dodávky vody (80 %) se jeví, že prvovýrobci na základě skutečné spotřeby uhradili v průměru přibližně 45 % daně uhrazené podniky, které nejsou držiteli povolení na jímání vody, přičemž u zpracovatelských společností tento procentní podíl poklesl na 6 %. Navíc pokud jako referenční scénář použijeme daň stanovenou v článku 24b kodifikovaného zákona a porovnáme subjekty, které jsou držiteli povolení na jímání vody v objemu maximálně 25 000 m³, se subjekty, které jsou držiteli povolení na více než 25 000 m³, jeví se, že 97,5 % zúčastněných subjektů uhradilo minimálně 20 % obvyklé daně. Dánské orgány uznávají, že dodržování 20 % kritéria je nutno zajistit na úrovni jednotlivých hospodářských subjektů, ale domnívají se, že by Komise měla při posuzování dodržování kritéria přiměřenosti zohledňovat průměry a vzít v úvahu to, že před rokem 2009 daň z jímání vody neexistovala. Domnívají se, že pokud by daň nebyla zastropována, vedl by daný daňový režim k mnohem většímu narušení hospodářské soutěže v odvětví zemědělství, neboť podniky, které získaly povolení na jímání velkého objemu vody v době, kdy žádná daň neexistovala, by musely uhradit daň z celého tohoto objemu bez ohledu na svou skutečnou spotřebu. A konečně zemědělské podniky v jiných členských státech nepodléhají stejným daním jako podniky dánské, a je proto obtížné určit, jak by dánské podniky mohly získat konkurenční výhodu.

(49) Dánské orgány z toho vyvozují celkový závěr, že snížení daně je přiměřené, i když ne všechny podniky uhradily alespoň 20 % daně.

b) *Odvětví zpracování zemědělských produktů*

(50) Dánské orgány uznávají, že nemohou prokázat, že podpora získaná v důsledku snížení daně podle článku 24b kodifikovaného zákona zpracovatelskými společnostmi, které jsou držiteli vlastního povolení na jímání vody, splňuje ve všech případech kritérium nezbytnosti definované v bodě 158 pokynů v oblasti životního prostředí. Předkládají však údaje, z nichž vyplývá, že pět největších podniků, které jsou držiteli nejvýznamnějších povolení na jímání vody, získalo díky snížení daně podporu, jejíž průměrný roční grantový ekvivalent se pohybuje od 245 417 DKK (přibližně 32 700 EUR) do 456 217 DKK (přibližně 60 000 EUR) v porovnání se společnostmi, které odebírají vodu z obecného systému dodávky vody, přičemž zdůrazňují, že tyto údaje neposkytují jasnou představu o skutečném zvýhodnění, které tato podpora pro příjemce znamená, a že by měly být opraveny podle skutečné spotřeby vody těchto zpracovatelských společností (vzhledem k tomu, že míra využití povolení je odhadována na 48 %). S ohledem na tuto úvahu se grantový ekvivalent pohybuje od 143 337 DKK (přibližně 19 100 EUR) do 267 369 DKK (přibližně 35 650 EUR) ročně a je ještě nižší, pokud jako referenční scénář použijeme daň uvedenou v článku 24b kodifikovaného zákona.

(51) Pokud jde o tyto číselné údaje, dánské orgány zdůrazňují, že jsou jednotlivě nižší než prahové hodnoty podpory *de minimis* ve výši 200 000 EUR, která může být poskytnuta v odvětví zpracování zemědělských produktů. Připouštějí, že není vyloučeno, že některé podniky tuto prahovou hodnotu překročí, pokud se zohlední všechny ostatní podpory *de minimis* poskytnuté v průběhu tří fiskálních let, ale uvádějí, že v takovém případě by Komise měla zohlednit částky podpory, které lze považovat za slučitelné s vnitřním trhem podle ustanovení dočasného rámce pro krizovou podporu. Tato ustanovení umožňují poskytnout podnikům na zpracování zemědělských produktů podporu ve výši až 500 000 EUR, dánská vláda však tuto možnost nevyužila. Podle dánských orgánů může podnik, který již získal podporu ve výši 200 000 EUR z titulu podpory *de minimis*, obdržet ještě dalších 300 000 EUR z titulu dočasného rámce pro krizovou podporu.

Osvobození od daně

(52) Dánské orgány se domnívají, že osvobození od daně podle článku 24c kodifikovaného zákona představuje odchylku od ustanovení článku 24b, který má sloužit jako referenční daňový systém, avšak i kdyby Komise tvrdila, že se jedná spíše o odchylku od článku 24a kodifikovaného zákona, neobsahovalo by toto osvobození od daně v žádném případě prvek státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU; případně pokud by závěr zněl, že toto osvobození přese všechno obsahuje prvek státní podpory, byl by tento prvek slučitelný s vnitřním trhem.

(53) Dánské orgány na podporu svého stanoviska uvádějí, že společnosti, které mohou jímat vodu v objemu do 6 000 m^3, získaly podporu maximálně 250 EUR, pokud bychom měli za to, že osvobození od daně představuje odchylku od ustanovení článku 24b, a maximálně 750 EUR, pokud bychom měli za to, že osvobození od daně představuje odchylku od ustanovení článku 24a (vzhledem k tomu, že daň stanovená v článku 24b kodifikovaného zákona představuje pouze jednu třetinu daně stanovené podle článku 24a). Dále připomínají, že toto opatření je nutno posuzovat v kontextu použitelného pravidla *de minimis*, a že slučitelnost protiprávní podpory je nutno posuzovat s ohledem na právní předpisy platné v době jejího poskytnutí. V této souvislosti opět odkazují na dočasný rámec pro krizovou podporu a zdůrazňují, že Komise nemůže odmítnout uznat jej v daném případě za použitelný, protože podpora nebyla poskytnuta v rámci schváleného režimu a dánské orgány si od příjemců nevyžádaly prohlášení o podpoře *de minimis*, kterou tito příjemci před využitím dotčeného opatření případně obdrželi. Tvrdí, že pokud by Komise striktně dodržovala tato formální kritéria, pozbyly by zásady, z nichž vychází posouzení protiprávní podpory, zcela smyslu, jelikož podstata neoznámené podpory spočívá právě v tom, že nesplňuje formální požadavky zákonnosti. V tomto ohledu dodávají, že neoznámená podpora by nikdy nemohla být prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem, což platí tím spíše pro podpory vyňaté z oznamovací povinnosti podle nařízení o blokových výjimkách.

(54) Na základě těchto argumentů dospěly dánské orgány k závěru, že osvobození od daně musí být prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem, pokud se prokáže, že stropy podpory stanovené v dočasném rámci pro krizovou podporu (500 000 EUR pro zpracovatelské podniky a 15 000 EUR pro prvovýrobce včetně podpor *de minimis*) nebyly překročeny a že Komise musí při posuzování slučitelnosti uvedeného osvobození *de facto* zvýšit strop podpory *de minimis*. Podle jejich názoru platí, že pokud posuzujeme částky 250 EUR a 750 EUR zmíněné v předchozím bodě odůvodnění, nemohly být stropy podpory stanovené v dočasném rámci pro krizovou podporu během období osvobození od daně (2009–2011) překročeny ani v případě, že zpracovatelské podniky a prvovýrobci již obdrželi maximální částku podpory *de minimis*, která jim mohla být v uvedeném období poskytnuta. Dánské orgány sice uznávají, že nebyly splněny formální podmínky pro poskytnutí podpory *de minimis* nebo podpory slučitelné podle dočasného rámce pro krizovou podporu, ale vzhledem k tomu, že Dánsko nevyužilo možností, které tento rámec v dané době nabízel, a k tomu, že částky získané podpory nepřesahují 750 EUR, není zde riziko, že by došlo k překročení stropů stanovených tímto dočasným rámcem ani v případě uplatnění jeho ustanovení *ex post*.

Navracení podpory

(55) Dánské orgány tvrdí, že i kdyby Komise neakceptovala argumenty uvedené jako vysvětlení neexistence protiprávních a neslučitelných podpor v daném daňovém režimu, neměla by od příjemců požadovat navrácení podpor, neboť dopad těchto podpor na hospodářskou soutěž je minimální, navrácením podpor by nedošlo k obnově běžného stavu, příjemci měli legitimní očekávání a navrácení podpor, které by stavělo všechny podniky do rovnocenné pozice, je zcela neproveditelné.

(56) Na podporu svého prvního argumentu dánské orgány uvádějí, že se všemi podniky v podobné skutkové situaci bylo zacházeno stejně, což nejen minimalizuje riziko narušení hospodářské soutěže, ale činí je čistě teoretickým.

Zastropování podpor pro držitele povolení na jímání vody navíc zachovalo jednotné podmínky hospodářské soutěže například v rámci odvětví prvovýroby, protože zabránilo neúměrnému zvýšení výrobních nákladů pro producenty s největší potřebou zavlažování.

(57) Pokud jde o druhý z jejich argumentů, dánské orgány zdůrazňují, že navrácení podpory neumožní obnovení situace v oblasti hospodářské soutěže před rokem 2009 vzhledem k tomu, že prvovýrobci nezískali konkurenční výhodu oproti své vnitrostátní konkurenci ani oproti konkurenci z jiných členských států, avšak pouze výhodu oproti podnikům z jiných odvětví, které odebírají vodu z obecného systému dodávky vody. Navrácení podpory by nejvíce postihlo subjekty s největší potřebou zavlažování v důsledku klimatických výkyvů a charakteru půdy; jinými slovy stanovení částky, kterou by bylo nutno vracet, by nezáviselo na potenciálním dopadu této podpory na hospodářskou soutěž, ale na vnějších faktorech. Navrácení podpory by navíc rovněž způsobilo narušení hospodářské soutěže ve prospěch subjektů, které mohou pro získání stejných produktů využívat povrchové vody (které jsou osvobozeny od daně) a nikoliv vody podzemní, což by bylo v rozporu s čl. 14 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ([19]). A konečně by navrácení podpory mělo nenapravitelné a nepřiměřené důsledky vzhledem k omezenému dopadu tohoto opatření na hospodářskou soutěž.

(58) Pokud jde o legitimní očekávání příjemců, dánské orgány zdůrazňují, že převážná většina potenciálních příjemců nemohla fakticky očekávat, že jim daný režim z hlediska práva hospodářské soutěže poskytne výhodu, zejména s ohledem na to, že v jiných členských státech žádné podobné daně neexistují. Žádná dánská ani zahraniční společnost navíc ohledně daného daňového režimu nikdy nevznesla stížnost. A konečně vzhledem k tomu, že povolení na jímání vody jsou zpravidla udělována na období deseti až patnácti let, neměla většina příjemců v okamžiku, kdy o povolení žádala, možnost zohlednit problematiku zdanění, a navrácení podpory na základě rozsahu tohoto povolení by tyto nepředvídatelné okolnosti nebralo v úvahu.

Nemožnost účinného navrácení podpory, které by postavilo všechny podniky do rovnocenné pozice

(59) A konečně pokud jde o nemožnost účinného navrácení podpory, které by postavilo všechny podniky do rovnocenné pozice, dánské orgány zdůrazňují, že účinné navrácení podpory bude jen obtížně realizovatelné, protože nebude možné stanovit grantový ekvivalent předmětné podpory pro každého příjemce; není totiž možné určit spotřebu těchto příjemců v průběhu období 2009–2011 *ex post*. V Dánsku navíc neexistuje referenční rámec umožňující výpočet grantového ekvivalentu pro všechny podniky, a daň uhrazená nepřímo podniky, které využívají obecný systém dodávky vody, se liší podle míry využívání tohoto systému; z toho vyplývá, že na podniky ve stejné kategorii se mohly vztahovat různé daňové sazby. Pro účinné vyrovnání by bylo nutné přepočítat daně z jímání vody pro všechny podniky na základě skutečné spotřeby každého z nich v období 2009–2011 na základě jednotné, ale volitelné daňové sazby tak, že přeplatek by byl vrácen, případně by podniky, které zaplatily málo, uhradily nedoplatek. Tento model by však byl neproveditelný, protože ve většině případů nelze určit přesnou spotřebu podniků s vlastním zdrojem jímání vody.

V. **PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÉ STRANY**

(60) Zúčastněná strana ve svých připomínkách vyjadřuje domněnku, že dotčený daňový systém nezahrnuje prvek státní podpory pro podniky, protože poskytnutá snížení daně nebo osvobození od daně nejsou selektivní a nedochází k ovlivnění hospodářské soutěže. Domnívá se, že i kdyby bylo stanoveno, že daný daňový systém prvek podpory obsahuje, byl by tento prvek slučitelný s ustanoveními pokynů v oblasti životního prostředí. Navrácení podpor, které by byly prohlášeny za protiprávní a neslučitelné, by navíc bylo v rozporu s obecnými právními zásadami. Zemědělci nemohli předvídat, že obdrží nezákonnou státní podporu, a samotné její navrácení by představovalo nepřiměřené opatření, jelikož většina producentů neodebere celé množství vody uvedené v povolení na jímání. A konečně žádný dánský ani zahraniční podnik ani organizace nepodaly stížnost ohledně narušení hospodářské soutěže plynoucí z tohoto rozlišování zdanění.

([19]) Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1). Toto nařízení bylo zrušeno nařízením (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 248, 24.9.2015, s. 9).

VI. ODPOVĚĎ DÁNSKÝCH ORGÁNŮ NA PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÉ STRANY

(61) Dánské orgány ve svém dopise zaslaném e-mailem ze dne 2. července 2012 konstatovaly, že zúčastněná strana podpořila jejich názor, a zdůraznily, že fakt, že žádný jiný podnik ani organizace nevyjádřily připomínky, je důkazem toho, že daný režim neměl žádný dopad na podmínky hospodářské soutěže na vnitřním trhu.

VII. VYHODNOCENÍ

VII.1. Existence podpory

(62) Podle článku 107 odst. 1 SFEU podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem.

(63) V rámci formálního vyšetřovacího řízení Komise na základě informací, které měla k dispozici, zdůraznila možnost, že dotčené opatření může obsahovat prvek státní podpory, jelikož bylo poskytnuto státem (který se snížením daně nebo osvobozením od daně vzdává prostředků), zvýhodňuje určité podniky (převážnou většinou zemědělské podniky, které jsou držiteli soukromých povolení k jímání vody, a mezi nimi ještě více ty, které využívají spíše osvobození od daně než její snížení, přičemž ale všechny měly prospěch ze snížení finančního zatížení, které by jinak musely nést) a může ovlivnit obchod ([20]) a narušit hospodářskou soutěž ([21]). Komise dále uvedla, že není jisté, zda lze mít za to, že toto opatření spadá do režimu podpory *de minimis* (viz 21. bod odůvodnění). Pokud jde o tento poslední bod, Komise nemůže ani na základě informací poskytnutých dánskými orgány dospět k závěru, že by dotyčné opatření mohlo být považováno za opatření spadající do režimu podpor *de minimis*. Pokud jde o odvětví zpracování zemědělských produktů, samy dánské orgány totiž uvedly, že je možné, že nebyly splněny podmínky pro poskytnutí podpory *de minimis* (viz 51. bod odůvodnění). Co se týče odvětví prvovýroby, nepředložily dánské orgány žádné důkazní informace prokazující, že částky podpory vyplývající z poskytnutých snížení daně/osvobození od daně nemohly vést k překročení stropů, které měly být dodrženy v průběhu tří fiskálních let. Vzhledem k těmto důvodům nemůže Komise dospět k závěru, že by bylo možno dotčené opatření zařadit do režimu *de minimis*. Je tedy na místě s konečnou platností určit, zda dotčené opatření obsahuje prvek státní podpory ve světle ostatních použitelných předpisů o státní podpoře.

Existence selektivní výhody

(64) Aby mohlo být opatření považováno za státní podporu, musí být selektivní a poskytovat výhodu tím, že zvýhodňuje určité podniky nebo výrobu určitého zboží.

(65) V souvislosti s daňovým opatřením má tato selektivita podobu výjimky oproti referenčnímu daňovému systému. V daném případě dánská právní úprava přiznává zvláštní daňové zacházení (snížení daně nebo osvobození od daně) podnikům, které jsou držiteli povolení na jímání vody, jež přesahuje určitou úroveň jímání vody nebo této úrovně nedosahuje.

Prima facie selektivita snížení daně třetí osobě z hlediska držitelů povolení na jímání vody (24a a 24b)

(66) Z 64. bodu odůvodnění vyplývá, že aby mohlo být dané opatření považováno za státní podporu, musí být selektivní a musí zvýhodňovat určité podniky nebo výrobu určitého zboží.

([20]) Ze statistik obchodu uvnitř Společenství vyplývá, že v roce 2011 činil objem dánského dovozu zemědělských produktů 6 886 miliardy EUR a vývozu 9 223 miliardy EUR. V roce 2013 tyto hodnoty činily v případě dovozu 7 811 miliard EUR a v případě vývozu 9 408 miliardy EUR. U nápojů dosáhly tyto hodnoty u dovozu 271,9 milionů EUR a u vývozu 547,3 milionů EUR.

([21]) Podle judikatury Soudního dvora pouhá skutečnost, že konkurenceschopnost podniku se zlepší v důsledku poskytnutí výhody, kterou by v běžných tržních podmínkách nezískala a které ostatní konkurenční podniky nepožívají, stačí k prokázání narušení hospodářské soutěže (věc C-730/79, *Philip Morris v. Komise*, ECLI:EU:C:1980:209.).

(67) Bod 128 sdělení Komise o pojmu státní podpora uvedeném v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie ([22]), které nahradilo sdělení Komise o použití předpisů o státní podpoře v případě opatření týkajících se přímého zdanění podnikatelské činnosti, přejímá zásady stanovené v judikatuře, podle kterých má být ke stanovení, zda opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, nutno určit referenční systém a poté ověřit, zda plánované opatření představuje odchylku od tohoto systému, jelikož rozlišuje mezi hospodářskými subjekty, které jsou vzhledem k cílům systému ve srovnatelné faktické a právní situaci, a konečně zjistit, zda je tato odchylka odůvodněna povahou nebo obecnou strukturou referenčního systému.

(68) Z judikatury Soudního dvora ([23]) rovněž vyplývá, že „pokud jde o posouzení selektivnosti, která je jedním ze znaků pojmu státní podpory, z ustálené judikatury vyplývá, že čl. 87 odst. 1 ES ukládá povinnost určit, zda v rámci daného právního režimu může vnitrostátní opatření zvýhodňovat ‚určité podniky nebo určitá odvětví výroby' vůči ostatním, které se nacházejí s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem ve srovnatelné skutkové a právní situaci" ([24]). V projednávaném případě to znamená určit, zda se hospodářské subjekty (převážnou většinou z odvětví zemědělství), které jsou držiteli povolení na jímání vody a kterým bylo poskytnuto snížení daně podle článku 24b kodifikovaného zákona, nacházely ve srovnatelné skutkové a právní situaci jako hospodářské subjekty, které jsou napojeny na obecné zařízení pro dodávky vody a které hradily daň, jež na ně byla přenesena vlastníky obecných zařízení pro dodávku vody povinnými hradit daň v plné výši podle článku 24a téhož zákona. V rámci formálního vyšetřovacího řízení dánské orgány odkazovaly právě na totožnost skutkové a právní situace, přičemž se dovolávaly rozsudku Soudního dvora (viz 24. bod odůvodnění a poznámku pod čarou 11), který není uveden mezi rozsudky v poznámce pod čarou 23, ale stanoví stejnou zásadu jako uvedený bod odůvodnění. Kromě toho argumentovaly tím, že rozdíly v základu pro výpočet daně a ve způsobu jejího výběru (daň ze skutečně spotřebovaného množství, vybíraná nepřímo od hospodářských subjektů v případě uvedeném v článku 24a kodifikovaného zákona versus přímá daň z množství, na které je uděleno povolení na jímání bez ohledu na skutečnou spotřebu, v případě uvedeném v článku 24b kodifikovaného zákona ve znění článku 24c mají za následek, že hospodářské subjekty, které nepřímo podléhají dani uvedené v článku 24a kodifikovaného zákona, a hospodářské subjekty, které přímo podléhají dani uvedené v článku 24b kodifikovaného zákona, se nenacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci. Tyto rozdíly by tak znamenaly koexistenci dvou odlišných daňových systémů (jednoho podle článku 24a kodifikovaného zákona a druhého podle článků 24b a 24c kodifikovaného zákona); referenčním systémem použitým pro stanovení existence podpory by pak měl být systém vyplývající z článku 24b kodifikovaného zákona.

(69) Komise uvádí, že cílem této daně bylo shromáždit dostatečné zdroje umožňující provést identifikaci a plánování správy oblastí se zvláštním významem z hlediska zásobování Dánska pitnou vodou. Na všechny podniky, které spotřebovávají vodu, by se proto měly *a priori* vztahovat stejné platební podmínky. Z tohoto důvodu by mělo sloužit jako počáteční referenční bod pro určení toho, zda scénáře uvedené v článcích 24b a 24c kodifikovaného zákona obsahují prvek podpory, samotné zavedení daně na základě článku 24 kodifikovaného zákona v kombinaci s povinností úhrady daně v plné výši pro subjekty napojené na obecné zařízení pro rozvod vody, které je uvedeno v článku 24a kodifikovaného zákona, bez ohledu na závěry, které bude možno případně později vyvodit ohledně nutnosti použít pro analýzu prvků podpory, které se mohou v daném scénáři případně vyskytovat, jiné referenční body.

(70) Pokud jde o článek 24b kodifikovaného zákona, selektivitu je nutno stanovit na dvou úrovních: úhrada jedné třetiny daně uvedené v článku 24b na jedné straně a zastropování objemu, na který se vztahuje snížená daň, na 25 000 m³, jakož i osvobození od daně týkající se povolení nepřesahujících 6 000 m³, na straně druhé.

(71) Jak již bylo uvedeno, aby bylo možno mít za to, že určité opatření obsahuje prvek státní podpory, musí být toto opatření selektivní a musí zvýhodňovat určité podniky nebo určitá odvětví výroby (viz 64. bod odůvodnění). Jak poukázaly dánské orgány (viz 24. bod odůvodnění), je rovněž na místě položit si otázku, zda předmětné opatření zavádí rozlišování mezi podniky, které se z hlediska cíle dotčeného opatření nacházejí ve srovnatelné faktické a právní situaci, jak to předepisuje judikatura Soudního dvora ([25]).

([22]) Úř. věst. C 262, 19.7.2016, s. 1.

([23]) Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. listopadu 2001 ve věci C-143/99, *Adria Wien Pipeline GmbH and Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH* v *Finanzlandesdirektion für Kärnten*, ECLI EU:C:2001:598 (poznámka 13), 41. bod odůvodnění; rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004 ve věci C-308/01 *GIL Insurance*, ECLI:EU:C:2004:252; bod 68; rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2005 ve věci C-172/03, *Heiser*, ECLI:EU:C:2005:130, bod 40, a rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2006 ve věci C-88/03, *Portugalsko/Komise*, ECLI:EU:C:2006:511, bod 54.

([24]) V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2006 ve věci C-88/03, *Portugalsko/Komise*, ECLI EU:C:2006:511 (viz poznámka 26).

([25]) Viz poznámka 23.

(72) V tomto ohledu Komise konstatuje zejména to, že podle informací poskytnutých dánskými orgány stanoví systém popsaný v článku 24a kodifikovaného zákona zdanění na základě skutečné spotřeby, zatímco systém popsaný v článku 24b ve druhém případě stanoví zdanění založené na možnosti jímat vodu (avšak množství uvedené v povolení není ani zdaleka využíváno v plné míře, jak vyplývá z údajů uvedených v odstavci 27, sedmé odrážce). Kromě toho, jak je uvedeno v poslední odrážce 27. bodu odůvodnění a ve druhé a třetí odrážce 28. bodu odůvodnění, rozdílné umístění (uvnitř nebo vně oblasti obsluhované obecnými systémy dodávky vody) může vyžadovat využívání odlišných způsobů zásobování vodou, a i cílová kvalita vody se liší podle předpokládaného scénáře, neboť ve scénáři uvedeném v článku 24a kodifikovaného zákona je zdaňována voda pitná, zatímco ve druhém scénáři podniky, které musí hradit daň z podzemních vod za účelem financování ochrany pitné vody, vzhledem ke své zeměpisné poloze sousedí s celou řadou zemědělských podniků, které jímají povrchové vody a uvedená daň se na ně tudíž nevztahuje, a musí samy nést náklady na kontroly kvality vody a stav jímacích bodů, které jsou u podniků spadajících pod první z uvedených scénářů součástí jejich fakturace.

(73) Selektivitu opatření je však nutno hodnotit s ohledem na cíl, jehož má být dosaženo (viz 68. bod odůvodnění a poznámka 24); jinými slovy v tomto případě na identifikaci a plánování správy oblastí se zvláštním významem z hlediska zásobování pitnou vodou. Z tohoto hlediska je zřejmé, že vzhledem k povaze stanoveného cíle měly být všechny hospodářské subjekty zdaněny stejným způsobem, aby toto opatření nebylo považováno za selektivní (viz 69. bod odůvodnění). Komise proto nutně musí dospět k závěru, že snížení daně uvedené v článku 24b kodifikovaného zákona o dvě třetiny je selektivní.

(74) Ostatní argumenty předložené dánskými orgány neobsahují žádné skutečnosti, které by tento závěr zpochybňovaly: zejména argument týkající se rozdílu počtu vlastníků obecných zařízení pro dodávku vody a soukromých vlastníků zařízení uvedený v 26. bodě odůvodnění sám o sobě nepostačuje k odůvodnění existence rozdílné právní či skutkové situace uvedených daňových režimů, jelikož v obou těchto případech hradí daň spotřebitelé, ať již nepřímo v rámci dopadu na fakturaci v prvním z těchto případů, nebo přímo v případě druhém; obdobně není platný ani argument, podle něhož vlastníci obecných zařízení nejsou podniky, protože nevyvíjejí hospodářskou činnost (viz třetí a čtvrtá odrážka 27. bodu odůvodnění), neboť samy dánské orgány zdůrazňují, že hospodářská činnost je definována jako poskytování zboží nebo služeb, a dodávka vody představuje právě službu, jinými slovy hospodářskou činnost, a v daném případě nelze posuzovat existenci rozdílné skutkové a právní situace mezi vlastníky veřejných zařízení a vlastníky zařízení soukromých, ale mezi podniky, které jsou napojeny na veřejné zařízení, a podniky, které působí ve stejném odvětví a mají zařízení vlastní).

(75) Je však třeba přezkoumat, zda dané opatření i přes svou selektivitu, jinými slovy fakt, že je uplatňováno jen na některé podniky, poskytuje těmto podnikům hospodářské zvýhodnění. V tomto ohledu Komise konstatuje, že subjekty, které využívají dvoutřetinového snížení daně, jsou zdaněny na základě teoretické spotřeby uvedené v povolení na jímání, zatímco subjekty, které platí daň v plné výši, jsou zdaněny na základě skutečně spotřebovaného množství vody. Konstatuje také, že podle dánských orgánů vlastníci soukromých zařízení využili množství vody uvedená v povolení na jímání maximálně z jedné třetiny (34 % – viz 34. bod odůvodnění). Vzhledem k těmto skutečnostem se Komise domnívá, že snížení daně o dvě třetiny slouží k vyvážení dopadů rozdílu mezi zdaněním skutečně spotřebovaného množství a zdaněním na základě objemu uvedeného v povoleních na jímání. Bez tohoto snížení by navíc získané částky značně převýšily potřeby financování identifikace a plánování správy oblastí se zvláštním významem z hlediska zásobování pitnou vodou. Vzhledem k těmto skutečnostem dospěla Komise k závěru, že snížení daně stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona o dvě třetiny neposkytuje dotčeným hospodářským subjektům žádné hospodářské zvýhodnění, a proto neobsahuje žádný prvek státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

(76) Nyní bude třeba určit, zda ve scénáři uvedeném v článku 24b kodifikovaného zákona existuje prvek podpory ve formě zastropování daně objemem vody ve výši 25 000 m³ a osvobození povolení nepřesahujících 6 000 m³ od daně.

Zastropování daně na 25 000 m³

(77) Pokud jde o zastropování výběru daně objemem 25 000 m³, nemohou se dánské orgány dovolávat rozdílů v právní a skutkové situaci vzhledem k tomu, že na podniky, které jsou držiteli povolení na jímání objemu vody přesahujícího 25 000 m³ a které využívají uvedený strop, se vztahuje stejný základní daňový režim jako na podniky, které jsou držiteli povolení na jímání objemu vody nepřesahujícího 25 000 m³ (úhrada jedné třetiny daně stanovené v čl. 24 kodifikovaného zákona) a nacházejí se ve stejných oblastech. Navíc argument dánských orgánů, podle něhož je nutno existenci případného zvýhodnění ověřit na úrovni subjektů, které hradí daň za objem vody nepřesahující 25 000 m³ a nikoli na úrovni subjektů, které jsou držiteli povolení na jímání více než 25 000 m³ vody, ale daň hradí pouze z 25 000 m³, nelze přijmout, jelikož jak jednoznačně vyplývá z 18. bodu

odůvodnění, norma uvedená v článku 24b kodifikovaného zákona stanoví, že všechny subjekty hradí třetinu daně uvedené v článku 24b, a stanovení stropu ve výši 25 000 m³ představuje *lex specialis*, který se *de facto* odchyluje od zásady stanovící úhradu třetiny daně (protože čím větší bude množství vody uvedené v povolení, tím nižší bude procento daně). Takto vytvořená výjimka tedy do tohoto režimu zavádí *prima facie* prvek selektivity a poskytuje zvýhodnění podnikům, které jsou držiteli povolení na jímání vody v objemu více než 25 000 m³, oproti podnikům, které jsou držiteli povolení na jímání množství vody nepřesahujícího 25 000 m³, přestože všechny podniky, na které se vztahuje článek 24b kodifikovaného zákona, se nacházejí ve stejné skutkové a právní situaci, jelikož jsou držiteli povolení na jímání vody pro soukromé zařízení a před zastropováním se na ně vztahovalo stejné zdanění.

(78) Za těchto okolností je třeba zvážit argumenty předložené dánskými orgány ohledně odůvodnění zastropování s ohledem na logiku daňového systému. Judikatura je v současné době shrnuta ve sdělení Komise o pojmu státní podpora podle čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, avšak v době udělení podpory byla uvedena ve sdělení Komise o použití předpisů o státní podpoře v případě opatření týkajících se přímého zdanění podnikatelské činnosti (dále jen „dřívější sdělení“).

(79) V bodě 23 dřívějšího sdělení se uvádí, že rozlišovací povaha některých opatření neznamená nezbytně jejich zařazení mezi státní podporu. Bod 24 uvedeného sdělení rozvíjí tento přístup poukazem na to, že progresivní povaha sazeb daní z příjmů nebo zisků se odůvodňuje povahou přerozdělování daní. Dánské orgány se domnívají, že zastropování této daně na objem vody 25 000 m³ vychází *mutatis mutandis* z této logiky.

(80) Komise toto stanovisko nemůže přijmout. V daném případě totiž platí, že zastropování daně u povolení na jímání nejvyšších množství vody zcela jistě nestanoví vyšší daňovou sazbu pro držitele tohoto povolení. Ti mohou naopak díky tomuto zastropování zaplatit (výrazně) nižší částku, než by tomu bylo v případě, že by žádný strop neexistoval. Logika tohoto přerozdělování, i když je vykládána *mutatis mutandis*, je tedy díky zastropování obrácena, protože v konečném důsledku držitelé povolení na jímání více než 6 000 m³, ale maximálně 25 000 m³ vody, zaplatí proporcionálně více. V daném případě tedy rozhodně nelze uplatnit progresivní daňovou sazbu.

(81) Komise v daném případě nemůže považovat za platný ani odkaz dánských orgánů na bod 27 sdělení Komise o použití předpisů o státní podpoře v případě opatření týkajících se přímého zdanění podnikatelské činnosti (podle kterého lze zvláštní ustanovení, která neumožňují volné uvážení, odůvodnit povahou a vnitřním uspořádáním systému, pokud berou ohled především na zvláštní účetní požadavky nebo na význam pozemků v aktivech jako charakteristických prvků těchto odvětví a nepředstavují tedy státní podporu), a tudíž ani odkaz na spis o podpoře N 472/2002 (viz poslední odrážka 34. bodu odůvodnění). Za prvé, neexistence prvku volného uvážení neznamená automaticky neexistenci selektivního zacházení. Komise rovněž připomíná, že cílem zastropování daně z nemovitosti, které bylo zkoumáno ve věci N 472/2002, bylo omezit dopad zvýšení hodnoty pozemků v Dánsku, jež se promítalo do úrovně zdanění všech hospodářských subjektů v odvětví zemědělství, zatímco v daném případě mohla z tohoto opatření těžit pouze část hospodářských subjektů v odvětví zemědělství (subjekty, které jsou držiteli povolení na jímání vody v objemu vyšším než 25 000 m³). Vzhledem k těmto skutečnostem se Komise nemůže domnívat, že podmínky bodů 24 a 27 dřívějšího sdělení byly v dostatečné míře splněny. Dospěla tedy k závěru, že zastropování daně stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona není odůvodněno povahou nebo vnitřním uspořádáním daňového systému, a je tedy selektivní.

Osvobození od daně u povolení na jímání vody nepřekračující 6 000 m³

(82) Pokud jde o úplné osvobození od daně udělené držitelům povolení na jímání vody v objemu nepřekračujícím 6 000 m³ ročně, samy dánské orgány uznávají, že toto opatření je selektivní v tom smyslu, že zvýhodňuje některé podniky. Trvají však na tom, že částky, které by měly být vybrány, jsou příliš nízké (viz 35. bod odůvodnění) na to, aby odůvodnily odchylku s přihlédnutím k administrativní správě celého systému. Komise totiž konstatuje, že částky, které příjemci neuhradili, jsou jen nízké a připouští, že výběr minimálních částek jako například těch, o kterých je řeč v daném případě, by s sebou v důsledku přinesl administrativní zátěž s příliš vysokými náklady v poměru k získané částce (bylo by nutné zahájit správní postupy týkající se cca 75 000 povolení za účelem navrácení jednotlivých částek, jejichž výše by činila přibližně 40 EUR ročně – viz 19. a 35. body odůvodnění). Inherentním cílem daňového systému však je umožnit státu, aby získával příjmy, a nikoli aby plýtval zdroji, z nichž nakonec nezíská nic nebo dokonce zaznamená ztrátu. Kromě toho by absence

ohlašovací povinnosti u malých povolení vyžadovala provedení složitých správních šetření, což by opět znamenalo značné náklady. V této souvislosti může mít Komise za to, že celkové osvobození od daně u povolení na jímání vody v množství nepřesahujícím 6 000 m³ ročně lze odůvodnit povahou nebo vnitřním uspořádáním dánského daňového systému, a proto nepředstavuje prvek selektivity, a tudíž ani státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

Existence státních zdrojů, přičitatelnost a ovlivnění obchodu a hospodářské soutěže mezi členskými státy v případě zastropování zdanění na 25 000 m³

(83) Ostatní charakteristické prvky existence státní podpory uvedené při zahájení formálního vyšetřovacího řízení v případě zastropování na 25 000 m³ i nadále platí: podpora je financována ze státních prostředků, jelikož stát se v důsledku zastropování daně podle určitého objemu vody vzdává finančních prostředků; zvýhodňuje tak určité podniky (ty, které jsou držiteli povolení na jímání vody v objemu více než 25 000 m³); může ovlivnit obchod vzhledem k jeho rozsahu (viz poznámka 20) a může narušit hospodářskou soutěž (viz poznámka 21), a to tím spíše, že nezaplacené částky daně mohly být využity k jiným účelům v souvislosti s hospodářskou činností příjemců.

(84) Tato zjištění, a zejména odkaz na judikaturu uvedenou v poznámce 21, navíc zbavují podstaty tvrzení dánských orgánů o důkazním břemenu (viz 39. bod odůvodnění).

(85) A pro úplnost Komise ještě dodává, že nemůže akceptovat tvrzení dánských orgánů, že podniky z jiných členských států nepodléhají stejným daním jako dánské podniky, a že je tudíž obtížné určit, jak by dánské podniky mohly mít prospěch z konkurenční výhody (viz 48. bod odůvodnění). Podle judikatury Soudního dvora je „*při uplatňování čl. 92 odst. 1* ([26]) *nezbytně nutné vycházet ze stávající situace v oblasti hospodářské soutěže na společném trhu* ([27]) *před přijetím sporného opatření*“ ([28]). V daném případě je tedy třeba odkázat na situaci před zavedením daně a zastropování, které bylo zavedeno současně s ní. V tomto ohledu je nutno konstatovat, že zavedení daně poskytlo zvýhodnění ve formě zastropování (které se *de facto* rovná snížení daně a před zavedením daně neexistovalo) příjemcům, kteří tak byli osvobozeni od platby částky, kterou mohli využít k financování své činnosti v hospodářské soutěži s ostatními hospodářskými subjekty působícími na daném trhu. Smlouva podle judikatury rovněž stanoví způsoby, jak eliminovat obecná narušení vyplývající z rozdílů mezi daňovými systémy jednotlivých členských států. Změna určitého prvku výrobních nákladů v určitém hospodářském odvětví daného členského státu může narušit stávající rovnováhu (jinými slovy v daném případě zvýhodnit některé hospodářské subjekty oproti jiným). Soudní dvůr rozhodl, že skutečnost, že se členský stát snaží jednostrannými opatřeními přiblížit podmínky hospodářské soutěže platné v určitém hospodářském odvětví podmínkám platným v jiných členských státech, nemůže zbavit tato opatření charakteru podpory.

(86) Jelikož byla v případě zastropování daně prokázána existence státní podpory, je nutné ověřit, zda lze tuto podporu prohlásit za slučitelnou s vnitřním trhem.

VII.2 **Slučitelnost podpory spočívající v zastropování daně objemem 25 000 m³ s vnitřním trhem**

(87) V případech stanovených v čl. 107 odst. 2 a 3 SFEU mohou být některá opatření odchylně považována za slučitelná s vnitřním trhem.

(88) V projednávaném případě je jedinou odchylkou, kterou lze uplatnit, odchylka uvedená v čl. 107, odst. 3 písm. c) SFEU, podle níž mohou být za slučitelné s vnitřním trhem považovány podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem.

([26]) V současné době čl. 107 odst. 1 SFEU
([27]) Nyní se nazývá vnitřním trhem.
([28]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. července 1974 ve věci C-173/73, *Italská republika* proti *Komisi Evropských společenství*, C-173/73, EU: C:1974:71, bod 17.

(89) Aby byla tato odchylka použitelná, musí být předmětná neoznámená podpora, která se týká životního prostředí v odvětví zemědělství, analyzována v souladu s pravidly platnými ke dni jejího poskytnutí ([29]), tj. v tomto případě s ohledem na ustanovení pokynů Společenství ke státní podpoře v odvětvích zemědělství a lesnictví na období 2007–2013 ([30]).

(90) V bodě 62 těchto pokynů se v zásadě uvádí, že Komise přezkoumá opatření podpory, na která se nevztahují ustanovení týkající se těchto opatření v rámci těchto pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí ([31]) (dále jen, „pokyny v oblasti životního prostředí“).

(91) V pokynech v oblasti životního prostředí se podpory ve formě osvobození od ekologických daní nebo jejich snížení, jako tomu je v daném případě, řídí ustanoveními bodů 151, 154 a 155 až 159. Čl. 70 bod 14 pokynů v oblasti životního prostředí definuje ekologickou daň jako daň, jejíž specifický zdanitelný základ má zřejmý negativní dopad na životní prostředí nebo jejímž cílem je zdanit některé činnosti, zboží nebo služby tak, aby se náklady na životní prostředí zahrnuly do jejich ceny a/nebo aby se výrobci a spotřebitelé zaměřili na činnosti, které více zohledňují životní prostředí. V daném případě uložená daň odpovídá této definici v tom smyslu, že využívání vodních zdrojů může z hlediska životního prostředí představovat problém, pokud není dobře spravováno (z tohoto důvodu je také výnos z této daně určen k vytvoření soupisu zdrojů). Kromě toho je třeba mít za to, že zastropování daně s sebou nese snížení částky, která by měla být uhrazena za obvyklých okolností.

(92) V bodě 151 pokynů v oblasti životního prostředí se uvádí, že podpora ve formě snížení ekologických daní nebo osvobození od ekologických daní se považuje za slučitelnou se společným trhem za předpokladu, že přispívá alespoň nepřímo ke zlepšení ochrany životního prostředí a že daňové úlevy a osvobození od daně neznemožňují splnění obecného cíle.

(93) Komise sice může připustit argument, který předložily dánské orgány ve 42. bodě odůvodnění, tj. že obecný mechanismus výběru daně by měl přispět ke zlepšení úrovně ochrany životního prostředí tím, že zvýší daňovou zátěž největších spotřebitelů pitné vody, čímž je přiměje ke snížení spotřeby, domnívá se však, že v omezeném rámci článku 24b kodifikovaného zákona (který je v daném případě relevantní, neboť v rámci celého mechanismu zdanění se právě v tomto článku nachází jediný prvek podpory, jehož slučitelnost s vnitřním trhem je nutné posoudit), by zastropování mohlo ohrozit obecný cíl předmětné daně (získat dostatečné příjmy na financování soupisu vodních zdrojů – viz 69. bod odůvodnění), protože toto zastropování již nestanoví přesunutí daňového zatížení na největší spotřebitele, ale naopak brání tomu, aby držitelé povolení na jímání největších objemů vody museli hradit (podstatnou) část daně. Nicméně vzhledem k tomu, že ustanovení článku 24b kodifikovaného zákona představují pouze jeden z prvků tohoto daňového mechanismu, a k tomu, že podle informací poskytnutých dánskými orgány (viz třetí odrážka 34. bodu odůvodnění) by neexistence zastropování znamenala, že bude vybrán minimálně dvojnásobek částky, kterou měla představovat daň stanovená v článku 24b kodifikovaného zákona v rámci financování předpokládaných plánovacích činností, může mít Komise za to, že toto zastropování v pravém smyslu slova sice obsahuje prvek podpory, jak bylo prokázáno, avšak nenarušuje obecný cíl sledovaný touto daní, a že byla dodržena ustanovení bodu 151 pokynů v oblasti životního prostředí.

(94) Bod 154 pokynů v oblasti životního prostředí v podstatě uvádí, že jiná podpora než podpora ve formě snížení ekologické daně nebo osvobození od ekologické daně uvedená ve směrnici 2003/96/ES ([32]) se považuje za slučitelnou s vnitřním trhem po dobu 10 let za předpokladu, že jsou splněny podmínky uvedené v bodech 155 až 159.

(95) Jak bylo uvedeno při zahájení formálního vyšetřovacího řízení, není toto kritérium 10 let v daném případě relevantní. Tato daň byla totiž zavedena v roce 2009, avšak měla být vybírána až od roku 2017, a 31. prosince 2011 byla zrušena.

(96) V bodě 155 pokynů v oblasti životního prostředí se v podstatě uvádí, že při analýze systému daní, který obsahuje prvky státní podpory ve formě snížení těchto daní nebo osvobození od těchto daní, bude Komise zkoumat především nezbytnost a přiměřenost této podpory a její účinky na úroveň daného hospodářského odvětví.

([29]) Viz bod 733 pokynů Evropské unie ke státní podpoře v odvětvích zemědělství a lesnictví a ve venkovských oblastech na období 2014 až 2020 (Úř. věst. C 204, 1.7.2014, s. 1).
([30]) Úř. věst. C 319, 27.12.2006, s. 1. Jejich doba platnosti byla prodloužena do 30. června 2014 sdělením Komise ze dne 20. listopadu 2013 (Úř. věst. C 339, 20.11.2013, s. 1).
([31]) Úř. věst. C 82, 1.4.2008, s. 1.
([32]) Směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, 31.10.2003, s. 51).

(97) V bodě 156 pokynů v oblasti životního prostředí se upřesňuje, že za tímto účelem se bude Komise opírat o informace poskytnuté členskými státy. Informace by měly zahrnovat příslušná odvětví nebo kategorie příjemců podpory, na které se vztahuje osvobození od daně/snížení daní, a situaci hlavních příjemců podpory v každém dotčeném odvětví a vysvětlení, jak může zdanění přispět k ochraně životního prostředí. Zvýhodněná odvětví by měla být řádně popsána a měla by poskytnout seznam největších příjemců v každém odvětví. Pro každé odvětví je nutné uvést techniky, které jsou v EHP vzhledem ke snižování poškození životního prostředí formou daní nejúčinnější.

(98) Komise konstatuje, že většina uvedených požadavků není ve vztahu ke kontextu dotyčného zastropování relevantní. Dánsko poskytlo informace o příjemcích zastropování podle množství uvedených v povoleních. Z toho vyplývá, že v odvětví prvovýroby činil průměrný objem vody, na který se vztahovala povolení na jímání, v roce 2009 přibližně 35 600 m^3, v roce 2010 přibližně 36 300 m^3 a v roce 2011 přibližně 39 000 m^3; v odvětví zpracování zemědělských produktů se tento průměrný objem vody pohyboval v roce 2009 kolem 262 000 m^3, v roce 2010 kolem 250 000 m^3 a v roce 2011 kolem 217 000 m^3. Dánsko rovněž poskytlo seznam některých zpracovatelských podniků, které jsou držiteli největších povolení na jímání vody, avšak nejedná se nutně o největší příjemce výhod ze zastropování, protože toto zastropování se neuplatňuje podle spotřebovaného objemu vody, ale podle objemu, který bylo teoreticky možno jímat, z čehož vyplývá, že podnik, který v daném roce spotřeboval málo vody, nebude v důsledku zastropování zcela jistě velkým příjemcem, pokud platí daň z objemu vody, který bylo možno jímat. Relevantní kromě toho není ani studie nejúčinnějších technik v EHP v oblasti snižování škod na životním prostředí, neboť obecné dohody upravující EHP se nevztahují na odvětví zemědělství, a v daném případě se nejedná ani o zavádění technik, jelikož jde o provedení soupisu vodních zdrojů za účelem lepší správy těchto zdrojů, ani o snižování znečištění, jelikož se jedná o jímání vody.

(99) Jediným kritériem ze seznamu uvedeného v bodě 156 pokynů v oblasti životního prostředí, které lze skutečně hodnotit, je způsob, jakým může zdanění přispět k ochraně životního prostředí.

(100) Komise v tomto ohledu konstatuje, že tato daň v pravém smyslu slova může přispět k ochraně životního prostředí tím, že umožní financování soupisu vodních zdrojů za účelem lepší správy těchto zdrojů.

(101) Jak je navíc uvedeno v bodě 157 pokynů pro životní prostředí, podpora ve formě snižování ekologických daní nebo osvobození od ekologických daní musí být nezbytná a přiměřená.

(102) V bodě 158 pokynů v oblasti životního prostředí se uvádí, že Komise bude podporu považovat za nezbytnou tehdy, budou-li splněny tyto kumulativní podmínky:

a) výběr příjemce podpory musí být založen na objektivních a transparentních kritériích a podpora musí být v zásadě udělována stejným způsobem všem soutěžitelům ze stejného odvětví/relevantního trhu, pokud jsou v podobné konkrétní situaci;

b) ekologická daň bez snížení musí vést ke značnému nárůstu výrobních nákladů pro každé odvětví či kategorii jednotlivých příjemců podpory;

c) značný nárůst výrobních nákladů nelze přenést na spotřebitele, aniž by to vedlo k významnému snížení prodeje; v této souvislosti mohou členské státy poskytnout odhady mimo jiné cenové pružnosti výrobků v daném odvětví na relevantním zeměpisném trhu a odhady prodejních ztrát a/nebo snížených zisků společností v daném odvětví/kategorii.

(103) V bodě 159 pokynů v oblasti životního prostředí se uvádí, že Komise bude podporu považovat za přiměřenou tehdy, budou-li splněny tyto podmínky:

a) systém stanoví kritéria, jež zajistí, že každý jednotlivý příjemce podpory zaplatí poměrnou částku úrovně vnitrostátní daně, která ve velké míře odpovídá vlivu činnosti každého jednotlivého příjemce podpory na životní prostředí ve srovnání s vlivem činností spojených s nejúčinnějšími technologiemi v EHP; v rámci systému podpor může být podniky užívající nejúčinnější technologie uděleno nanejvýš snížení daní odpovídající nárůstu výrobních nákladů vyplývající z daní při využití nejúčinnější technologie a který nelze převést na spotřebitele; podniky s horší ochranou životního prostředí by měly těžit z nižšího snížení, které odpovídá jejich ochraně životního prostředí;

b) příjemci podpory platí alespoň 20 % vnitrostátní daně, pokud s ohledem na omezené narušení hospodářské soutěže není oprávněna nižší úroveň;

c) tato snížení daní nebo osvobození od daní jsou podmíněna uzavřením dohod mezi členskými státy a přijímacími podniky nebo sdruženími podniků, přičemž podniky nebo sdružení podniků se zaváží k dosažení cílů ochrany životního prostředí, které mají stejný účinek jako použití písmene a) nebo b) nebo jako maximální úroveň daně Společenství. Tyto dohody nebo závazky se mohou kromě jiného týkat snížení spotřeby energie, snížení emisí nebo jakýchkoli jiných opatření na ochranu životního prostředí a musí splňovat tyto podmínky:

i) předmět dohod musí být projednán každým jednotlivým členským státem a musí zejména stanovit cíle a časový rámec pro jeho dosažení;

ii) členské státy musí zajistit nezávislé a včasné sledování toho, jak jsou plněny závazky sjednané v těchto dohodách;

iii) tyto dohody musí být s ohledem na technologický a jiný vývoj pravidelně přezkoumány a musí stanovit účinná sankční opatření, která se uplatní v případě nedodržení závazků.

(104) Pokud jde o bod 158 písm. a) pokynů v oblasti životního prostředí, Komise v reakci na připomínku dánských orgánů, které si kladou otázku, proč se zajímá o podniky z jiných členských států, kterým by nebylo poskytnuto stejné zvýhodnění jako dánským podnikům, které hradí sníženou daň nebo jsou od daně zcela osvobozeny, upřesňuje, že zastropování daně uplatňované na jeden z výrobních činitelů v zemědělství (na vodu) umožňuje příjemcům podpory vyhnout se úhradě částky, kterou mohou použít pro výrobu produktů, k níž dochází i v jiných členských státech, což může způsobit narušení hospodářské soutěže. Navíc jim takto realizovaná úspora umožňuje snížit výrobní náklady, což může v konečném důsledku narušit obchod se zemědělskými produkty, který je významný na evropské i celosvětové úrovni. Stejnou logikou se řídí i rozhodnutí C 30/2009 citované dánskými orgány (viz 44. bod odůvodnění), neboť ve svém bodě 35 poukazuje na to, že osvobození dotčeného výrobku (cement) od daně narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž na trzích, kde tento výrobek soutěží s jinými výrobky, a je pravděpodobné, že ovlivní obchod mezi členskými státy, protože cement je předmětem obchodu na evropské i celosvětové úrovni. Tyto úvahy, které souvisejí spíše s prokázáním existence podpory než s její slučitelností, však Komisi nebrání konstatovat, že výběr příjemců je založen na objektivních a transparentních kritériích, tj. na držení povolení na jímání vody v objemu přesahujícím 25 000 m^3, protože se uplatňuje na všechny držitele takových povolení, jinými slovy na subjekty které se nacházejí ve stejné skutkové situaci.

(105) Pokud jde o bod 158 písm. b) pokynů v oblasti životního prostředí, může Komise akceptovat stanovisko dánských orgánů, podle něhož lze nárůst výrobních nákladů, který by byl vyvolán úhradou daně v plné výši (přibližně 4 % až 7,7 % – viz 45. bod odůvodnění) v odvětví prvovýroby, považovat za značný s ohledem na to, co již bylo vyhodnoceno jako značný nárůst v rámci jiného případu. Tyto úvahy však nelze uplatnit na zastropování ve výši 25 000 m^3 vzhledem k tomu, že samotné dánské orgány připustily, že kdyby ho nebylo, došlo by k nárůstu výrobních nákladů pouze o 1,25 až 2,20 %, což znamená, že toto zvýšení by bylo na podstatně nižší úrovni, než jaká je považována za značnou v rámci případu N 327/08, jehož se dánské orgány dovolávají. Kromě toho nelze akceptovat argument dánských orgánů týkající se potřeby propojit kritérium značného nárůstu výrobních nákladů s kritériem snížení prodeje v důsledku dopadu tohoto nárůstu na zákazníky, neboť bod 158 pokynů v oblasti životního prostředí jednoznačně uvádí, že musí být splněny všechny podmínky, které jsou v něm uvedeny (výběr příjemce podpory na základě objektivních kritérií, značný nárůst výrobních nákladů v případě, že nedojde ke snížení daně a snížení prodeje v případě, že je tento nárůst přenesen na spotřebitele), a v žádném případě nelze mít za to, že nemožnost přenést tento nárůst na spotřebitele, na kterou upozornily dánské orgány (viz 45. a 102. bod odůvodnění), umožňuje určit, zda je nárůst výrobních nákladů značný či nikoli.

(106) Pokud jde o bod 158 písm. c) pokynů v oblasti životního prostředí, Komise konstatuje, že dánské orgány neposkytly odhady uvedené v tomto bodě. Tyto údaje by totiž mnohem spíše než argumenty dánských orgánů umožnily určit, zda by přenesení nárůstu výrobních nákladů na spotřebitele skutečně vedlo ke snížení prodeje, i kdyby tento nárůst nebyl značný (viz předchozí bod odůvodnění). Argument snížení objemu jímané vody v případě, že by bylo nutno hradit daň v plné výši (viz 46. bod odůvodnění), nelze považovat za platný, protože daň se uplatňuje na teoretickou úroveň spotřeby (množství uvedené v povolení), a nikoli na skutečnou spotřebu daného zemědělského podniku. Navíc vzhledem k tomu, že samy dánské orgány uvádějí, že ceny jsou stanoveny na jiném základě než na základě využívání, nelze nemožnost toho, aby prvovýrobce přenesl nárůst výrobních nákladů na svou úroveň, považovat za relevantní argument prokazující dodržení kritéria, podle něhož značný nárůst výrobních nákladů nelze přenést na spotřebitele, aniž by to vedlo k významnému snížení prodeje.

(107) Ze všech těchto úvah vyplývá, že dánské orgány nemohou prokázat, že na úrovni prvovýroby byla splněna všechna kritéria uvedená v bodě 158 pokynů v oblasti životního prostředí, která je nutno splnit, aby byla podpora považována za nezbytnou. Pokud jde o odvětví zpracování zemědělských produktů, Komise již konstatovala, že snížení daně o dvě třetiny nezahrnuje prvek státní podpory, a vzhledem k tomu musí rovněž stanovit, zda zastropování daně splňuje příslušné podmínky pokynů v oblasti životního prostředí. V tomto ohledu zdůrazňuje, že úvahy uvedené v 90. až 100. bodu odůvodnění se týkají také podniků zabývajících se zpracováním zemědělských produktů. Poznamenává také, že samotné dánské orgány uznaly, že nejsou schopny ve všech případech prokázat, že bylo splněno kritérium nezbytnosti definované v bodě 158 pokynů v oblasti životního prostředí (viz 50. bod odůvodnění), a že číselné údaje poskytnuté dánskými orgány na tomto závěru zmíněných orgánů nic nemění, jelikož tyto údaje (de facto grantový ekvivalent získané podpory) neumožňují určit, zda ekologická daň bez snížení (v tomto případě bez zastropování) vede ke značnému nárůstu výrobních nákladů v odvětví zpracování zemědělských produktů.

(108) Pokud jde o bod 159 písm. a) pokynů v oblasti životního prostředí, Komise se domnívá, že kritérium srovnání s nejúčinnějšími technologiemi v EHP není v projednávaném případě relevantní vzhledem k tomu, že jak již bylo uvedeno v 98. bodě odůvodnění, obecné dohody, jimiž se EHP řídí, se nevztahují na odvětví zemědělství a že v daném případě nejde ani o zavedení technologií, neboť se jedná o soupis vodních zdrojů za účelem jejich lepší správy, ani o snížení znečištění, neboť se zde jedná o jímání vody.

(109) Pokud jde o bod 159 písm. b), pokynů v oblasti životního prostředí, Komise konstatuje, že samotné dánské orgány uznávají, že mohlo dojít k tomu, že ne všechny společnosti zaplatily alespoň 20 % daně. Argument dánských orgánů, podle něhož by Komise měla vycházet z průměrů, není přijatelný, protože znění bodu 159 písm. b) stanoví jako jedinou výjimku ze zásady placení 20 % vnitrostátní daně existenci omezeného narušení hospodářské soutěže, a použití průměrů nemůže v žádném případě samo o sobě prokázat omezenou povahu narušení hospodářské soutěže.

(110) A konečně pokud jde o bod 159 písm. c) pokynů v oblasti životního prostředí, neposkytly dánské orgány žádné informace dokládající existenci dohod zaměřených na plnění závazků v oblasti životního prostředí.

(111) S ohledem na argumenty uvedené v 89. až 109. bodu odůvodnění nemůže Komise dospět k závěru, že byly dodrženy všechny relevantní podmínky pokynů v oblasti životního prostředí, a v důsledku toho ani odstranit pochybnosti vyjádřené při zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

(112) Co se týče odkazu dánských orgánů na dočasný rámec pro krizovou podporu, Komise v původním rámci použitelném od 17. prosince 2008 nejprve považovala za nezbytné dočasně povolit poskytnutí omezené částky podpory spadající do oblasti působnosti čl. 87 odst. 1 SFEU (protože překračuje hranici *de minimis*) a prohlásila ji za slučitelnou s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU za předpokladu, že budou splněny všechny následující podmínky:

a) výše podpory nepřesáhne dotaci ve výši 500 000 EUR na podnik; všechny použité částky musí být uváděny v hrubé výši, tj. před odpočtem zdanění nebo jiných poplatků; pokud se podpora poskytuje v jiné formě, než je dotace, výše podpory se rovná grantovému ekvivalentu podpory;

b) podpora je poskytována ve formě režimu;

c) podpora je poskytována podnikům, které k 1. červenci 2008 nebyly v obtížích (výraz „podnik v obtížích“ označuje v případě velkých podniků podnik definovaný v bodě 2.1 pokynů Společenství pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích ([33]) a v případě malých a středních podniků podnik definovaný v čl. 1 odst. 7 nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ([34]); může být poskytnuta podnikům, které k tomuto datu v obtížích nebyly, ale dostaly se do problémů následně v důsledku celosvětové finanční a hospodářské krize;

d) režim podpory se nevztahuje na podniky působící v odvětví rybolovu;

e) podpora není vývozní podporou ani podporou zvýhodňující domácí výrobky před dováženými;

([33]) Úř. věst. C 244, 1.10.2004, s. 2.
([34]) Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách (Úř. věst. L 214, 9.8.2008, s. 3).

f) podpora je poskytnuta nejpozději do 31. prosince 2010;

g) dotčený podnik poskytne členskému státu před poskytnutím podpory písemné nebo elektronické prohlášení o všech ostatních podporách *de minimis* a o podporách na základě tohoto rámce, které obdržel ve stávajícím fiskálním roce, a ověří, že daná podpora nezvýší celkovou částku podpory, kterou dotčený podnik získá v období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2010, na částku přesahující strop 500 000 EUR;

h) režim podpory se nevztahuje na podniky činné v zemědělské prvovýrobě ve smyslu čl. 2 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 1857/2006 ([35]); může se vztahovat na podniky činné v oblasti zpracování zemědělských produktů a jejich uvádění na trh, které jsou definovány v čl. 2 odst. 3 a 4 uvedeného nařízení, pokud není částka podpory stanovena na základě ceny nebo množství těchto produktů, které dotčený podnik získal od prvovýrobců nebo uvedl na trh, nebo pokud není podpora podmíněna tím, že se zcela nebo částečně předá prvovýrobcům.

(113) Tyto podmínky byly spojeny s další podmínkou, podle níž opatření podpory stanovená v tomto rámci nelze kumulovat s podporami spadajícími do oblasti působnosti nařízení *de minimis* pro tytéž způsobilé náklady. Pokud podnik obdržel podporu *de minimis* již před vstupem tohoto rámce v platnost, součet podpor získaných v rámci celkové částky zmíněné v předchozím bodě odůvodnění a přijaté podpory *de minimis* v období mezi 1. lednem 2008 a 31. prosincem 2010 by neměl překročit 500 000 EUR.

(114) Dočasný rámec pro krizovou podporu byl s účinností od 28. října 2009 rozšířen i na zemědělskou prvovýrobu ([36]). Dotčený podnik měl poskytnout členskému státu před poskytnutím podpory písemné nebo elektronické prohlášení o všech ostatních podporách *de minimis* a o podporách na základě tohoto rámce, které obdržel ve stávajícím fiskálním roce, a ověřit, že daná podpora nezvýšila celkovou částku podpory, kterou dotčený podnik získá v období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2010, na částku přesahující strop 15 000 EUR. Výše podpory poskytnuté podnikům činným v prvovýrobě zemědělských produktů nesměla být stanovena na základě ceny ani množství produktů uvedených na trh. Opatření podpory stanovená v tomto rámci nebylo možné kumulovat s podporami spadajícími do oblasti působnosti nařízení *de minimis* pro tytéž způsobilé náklady. Pokud podnik obdržel podporu *de minimis* na činnost v oblasti zemědělské prvovýroby již před vstupem tohoto rámce v platnost, nesměl součet podpor získaných v rámci celkové částky stanovené pro zemědělskou prvovýrobu a přijatou podporu *de minimis* v období mezi 1. lednem 2008 a 31. prosincem 2010 překročit 15 000 EUR.

(115) Dočasný rámec rozšířený o zemědělskou prvovýrobu byl prodloužen do 31. prosince 2011. Aby mohl příjemce využít jeho ustanovení, musel splnit nejen podmínky stanovené ve 112. bodě odůvodnění (s výjimkou podmínky uvedené v písmenu h) a dále ve 113. a 114. bodu odůvodnění, ale také do 31. prosince 2010 předložit úplnou dokumentaci žádosti v rámci vnitrostátního režimu podpor schváleného Komisí v souladu s dočasným rámcem (u společností činných v oblasti prvovýroby zemědělských produktů nejpozději do 31. března 2011). Kromě toho vnitrostátní režim podpor, kterým se povoluje přidělení podpory po 31. prosinci 2010, musel být oznámen členským státem a schválen Komisí podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

(116) S ohledem na informace poskytnuté dánskými orgány v rámci formálního vyšetřovacího řízení nemůže Komise dospět k závěru, že byly splněny všechny podmínky dočasného rámce pro krizovou podporu z těchto důvodů:

a) mezi 17. prosincem 2008 a 28. říjnem 2009 nebyl tento rámec použitelný pro odvětví zemědělské prvovýroby; nebylo proto možné se ho dovolávat při odůvodnění slučitelnosti osvobození uděleného v uvedeném odvětví;

b) ani informace poskytnuté dánskými orgány neumožňují konstatovat, že bylo splněno kritérium vyloučení podniků v obtížích;

c) nic v uvedených informacích nenasvědčuje tomu, že bylo splněno kritérium zaslání prohlášení o již získaných podporách z titulu režimu *de minimis* nebo dočasného rámce uvedeného v 107. bodě odůvodnění;

([35]) Nařízení Komise (ES) č. 1857/2006 ze dne 15. prosince 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na státní podporu pro malé a střední podniky působící v produkci zemědělských produktů a o změně nařízení (ES) č. 70/2001 (Úř. věst. L 358, 16.12.2006, s. 3).

([36]) Výše podpory byla zastropována na 15 000 EUR na podnik.

d) pokud neexistují taková prohlášení, není možné ověřit, že byl dodržen strop stanovený daným rámcem pro případ kumulace s podporou *de minimis* bez ohledu na výši grantového ekvivalentu daného osvobození od daně, tím spíše, pokud je kontrola dodržování stropů de minimis (viz zejména 63. bod odůvodnění) rovněž problematická;

e) aby mohl příjemce získat podporu podle dočasného rámce pro krizovou podporu v roce 2011, musel předložit úplnou dokumentaci z titulu režimu vnitrostátních podpor schváleného Komisí nejpozději do 31. prosince 2010 (nebo do 31. března 2011 v případě zemědělské prvovýroby) a režim schvalující poskytování podpor musel být Komisi oznámen a Komise jej musela schválit; dánské orgány však samy uznávají, že v té době nevyužily možnosti, které tento dočasný rámec pro krizovou podporu nabízel.

(117) Nedodržení podmínek dočasného rámce pro krizovou podporu je tedy mnohem zásadnější, než pouhé neoznámení podpory, jehož se dovolávají dánské orgány (viz 53. bod odůvodnění).

(118) S ohledem na tyto úvahy nelze zastropování daně na objem jímání vody ve výši 25 000 m³ považovat za způsobilé pro udělení odchylky podle Smlouvy (tato odchylka by se v každém případě vztahovala k čl. 107 odst. 3 písm. b), a nikoli k čl. 107 odst. 3 písm. c) na základě ustanovení dočasného rámce).

Další argumenty dánských orgánů

(119) Otázka legitimního očekávání příjemců (viz 58. bod odůvodnění) nemůže v žádném případě ovlivnit posouzení slučitelnosti daného stropu s vnitřním trhem. Bylo povinností dánských orgánů, aby před zavedením režimu získaly schválení Komise. Neexistence podobné daně v ostatních členských státech (viz 58. bod odůvodnění) nebyla důvodem, proč by příjemci zastropování nemohli získat výhodu. Tato výhoda jim umožnila získat v absolutním vyjádření dodatečné zdroje pro to, aby vyvíjeli činnost na trhu vystaveném hospodářské soutěži. Skutečnost, že nebyla vznesena žádná stížnost na existenci daňového systému, v žádném případě neznamená, že zastropování neobsahuje prvek státní podpory neslučitelný s vnitřním trhem.

VIII. **ZÁVĚR**

(120) Komise dospěla k závěru, že snížení částky daně splatné podle článku 24b kodifikovaného zákona o dvě třetiny neobsahuje prvek státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, protože příjemci nezískají žádnou výhodu v porovnání se subjekty, které hradí daň v plné výši podle ustanovení článku 24a kodifikovaného zákona, a že celkové osvobození od daně podle článku 24c kodifikovaného zákona neobsahuje prvek státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodů souvisejících s řádnou administrativní správou systému zdanění (příliš nízké částky k inkasu).

(121) Komise naproti tomu konstatuje, že zastropování daně na objem vody 25 000 m³, stanovené v článku 24b kodifikovaného zákona, představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, a že Dánsko provedlo toto zastropování protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU. Z provedené analýzy vyplývá, že podpora, kterou toto zastropování obsahuje, nemůže být prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem, jelikož dánské orgány nebyly schopny prokázat nezbytnost a přiměřenost zastropování daně na objem vody 25 000 m³, ani dodržení všech podmínek dočasného rámce pro krizovou podporu. Komise proto není schopna zbavit se pochyb vyjádřených při zahájení formálního vyšetřovacího řízení, a je proto nucena dospět k závěru o neslučitelnosti podpory s vnitřním trhem.

IX. **NAVRACENÍ PODPORY**

(122) Sporné opatření bylo provedeno, aniž by bylo předem oznámeno Komisi v souladu s čl. 108 odst. 3 SFEU. Z tohoto důvodu představuje protiprávní podporu.

(123) V souladu s čl. 16 odst. 1 nařízení (EU) 2015/1589 platí, že je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemci podporu navrátili (v daném případě se jedná o příjemce, kteří využili zastropování daně na objem vody 25 000 m³).

(124) Dánské orgány uplatnily různé argumenty (viz 55. až 59. bod odůvodnění) s cílem zpochybnit zásadu navrácení daně. Komise je nemůže akceptovat.

(125) Otázkou totiž není zjistit, zda je narušení hospodářské soutěže minimální (viz 55. bod odůvodnění), ale zda vůbec existuje. Pokud se zjistí, že existuje, je nutno je od samého počátku ukončit, jinými slovy navrátit stav hospodářské soutěže do podoby, v níž se nacházel před poskytnutím podpory. Samotný Soudní dvůr zakotvil zásadu, podle níž je cílem navrácení podpory právě obnovení situace na trhu před poskytnutím podpory. Judikoval rovněž, že toto navrácení je pouze logickým důsledkem protiprávnosti ([37]) dané podpory, a že je tedy nelze považovat za nepřiměřené ve vztahu k ustanovením Smlouvy v oblasti státních podpor ([38]), ačkoli dánské orgány tvrdí opak. Argument o neexistenci výhody ve srovnání s konkurenty (viz 57. bod odůvodnění) je zase zpochybněn úvahami o existenci výhody (viz 64. bod odůvodnění) a o možném využití částky, kterou příjemci neuhradili (viz 85. a 119. body odůvodnění). A konečně dánské orgány nemohou tvrdit, že by navrácení podpory způsobilo narušení hospodářské soutěže ve srovnání se subjekty, které jímají povrchové vody. Uplatnění daně je totiž omezeno na čerpání podzemních vod a netýká se čerpání vod povrchových.

(126) Pokud jde o legitimní očekávání příjemců uvedené v 58. bodě odůvodnění, Komise již vyvrátila argument dánských orgánů, podle něhož převážná většina potenciálních příjemců nemohla fakticky očekávat, že jim tento režim poskytne výhodu z hlediska práva hospodářské soutěže, neboť v jiných členských státech žádné podobné daně neexistují (viz 119. bod odůvodnění). Vzhledem k tomu, že dánské orgány vznášejí otázku legitimního očekávání, které úzce souvisí se zákonností podpory, Komise připomíná, že podle judikatury mohou mít příjemci podpory v zásadě legitimní očekávání ohledně zákonnosti uvedené podpory jen tehdy, pokud byla poskytnuta v souladu s postupem stanoveným v článku 88 Smlouvy o ES (nyní článek 108 SFEU), a hospodářský subjekt postupující s řádnou péčí musí být obvykle schopen se přesvědčit o dodržení tohoto postupu. Zejména je-li podpora poskytnuta bez předchozího oznámení Komisi, „takže je podle čl. 88 odst. 3 ES protiprávní, nemůže mít příjemce podpory v tomto okamžiku legitimní očekávání, že byla při poskytování podpory zachována pravidla“ ([39]).

(127) Dánsko tedy musí bez ohledu na svá vyjádření přijmout veškerá nezbytná opatření, aby od příjemců vymohlo navrácení poskytnuté neslučitelné podpory. V daném případě se bude jednat o rozdíl mezi částkou daně, která měla být uhrazena na základě množství zapsaného v povolení na jímání vody, a částkou, která byla skutečně uhrazena za objem jímání ve výši 25 000 m^3.

(128) V souladu s bodem 42 sdělení Komise „Cesta k účinnému provádění rozhodnutí Komise, jimiž se členským státům nařizuje zajistit navrácení protiprávní a neslučitelné podpory“ ([40]), má Dánsko na splnění tohoto rozhodnutí lhůtu čtyři měsíce od jeho oznámení. Podpora, která má být navrácena, je zvýšena o narostlé úroky v souladu s nařízením (ES) č. 794/2004 ([41]).

(129) Toto rozhodnutí musí být provedeno okamžitě s výjimkou části věnované podporám, které v době svého poskytnutí splňovaly všechny podmínky stanovené nařízením *de minimis* použitelným podle článku 2 nařízení Rady (ES) č. 994/98 ([42]),

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Snížení daně zavedené ustanovením článku 24 kodifikovaného zákona č. 935 ze dne 24. září 2009 o dvě třetiny podle článku 24b téhož zákona neobsahuje prvek státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

([37]) Rozsudek ze dne 10. června 1993 ve věci C-183/91, Komise/Řecko, bod 16, ECLI:EU:C:1993:233.
([38]) Rozsudek ze dne 4. dubna 1995 ve věci C-348/93, Komise/Itálie, bod 27, ECLI:EU:C:1995:95.
([39]) Rozsudek ze dne 22. dubna 2016 ve spojených věcech T-50/06 RENV II a T-69/06 RENV II, bod 230, ECLI:EU:T:2016:227,
([40]) Úř. věst. C 272, 15.11.2007, s. 4.
([41]) Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1.)
([42]) Nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst. L 142, 14.5.1998, s. 1).

Článek 2

Zastropování daně objemem 25 000 m³ podle článku 24b kodifikovaného zákona č. 935 ze dne 24. září 2009 představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Článek 3

Podpora vyplývající z osvobození od daně podle článku 24c kodifikovaného zákona č. 935 ze dne 24. září 2009 pro povolení na jímání vody nepřesahující 6 000 m neobsahuje prvek státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Článek 4

Podpora vyplývající ze zastropování daně objemem 25 000 m³ podle článku 24b konsolidovaného zákona č. 935 ze dne 24. září 2009 byla Dánskem poskytnuta protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie, a představuje státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem.

Článek 5

Podpora vyplývající ze zastropování daně objemem 25 000 m³ podle článku 24b kodifikovaného zákona č. 935 ze dne 24. září 2009 nepředstavuje státní podporu, pokud v okamžiku poskytnutí splňuje podmínky stanovené v jednom z nařízení přijatých podle článku 2 nařízení (ES) č. 994/98 platných v době poskytnutí podpory.

Článek 6

1. Dánsko je povinno přimět příjemce k navrácení podpory uvedené v článku 4.

2. Částky, které mají být navráceny, jsou úročeny ode dne, kdy byly pro příjemce uvolněny, do dne jejich skutečného navrácení.

3. Úroky se vypočítávají jako složený úrok v souladu s kapitolou V nařízení (ES) č. 794/2004.

Článek 7

Navrácení podpory uvedené v článku 4 je okamžité a účinné.

Dánsko zajistí, aby bylo toto rozhodnutí provedeno do čtyř měsíců od data jeho oznámení.

Článek 8

1. Do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí poskytne Dánsko následující informace:

a) seznam příjemců, kteří obdrželi podporu uvedenou v článku 4, a celkovou částku, kterou obdržel každý jednotlivý příjemce;

b) celkovou částku (jistinu a úrok), kterou má navrátit každý příjemce, na jehož podpory se nevztahuje pravidlo *de minimis*;

c) podrobný popis opatření již přijatých a naplánovaných za účelem splnění tohoto rozhodnutí;

d) doklady prokazující, že příjemci byli vyzváni k navrácení podpory.

2. Dánsko bude Komisi průběžně informovat o průběhu vnitrostátních opatření přijatých k provedení tohoto rozhodnutí až do úplného navrácení podpory uvedené v článku 4. Na prostou žádost Komise Dánsko neprodleně poskytne veškeré informace o opatřeních již přijatých a naplánovaných ke splnění tohoto rozhodnutí. Bude rovněž poskytovat podrobné informace o výši podpory a úroků, které příjemci již navrátili.

Článek 9

Toto rozhodnutí je určeno Dánskému království.

V Bruselu dne 16. října 2017.

Za Komisi
Phil HOGAN
člen Komise